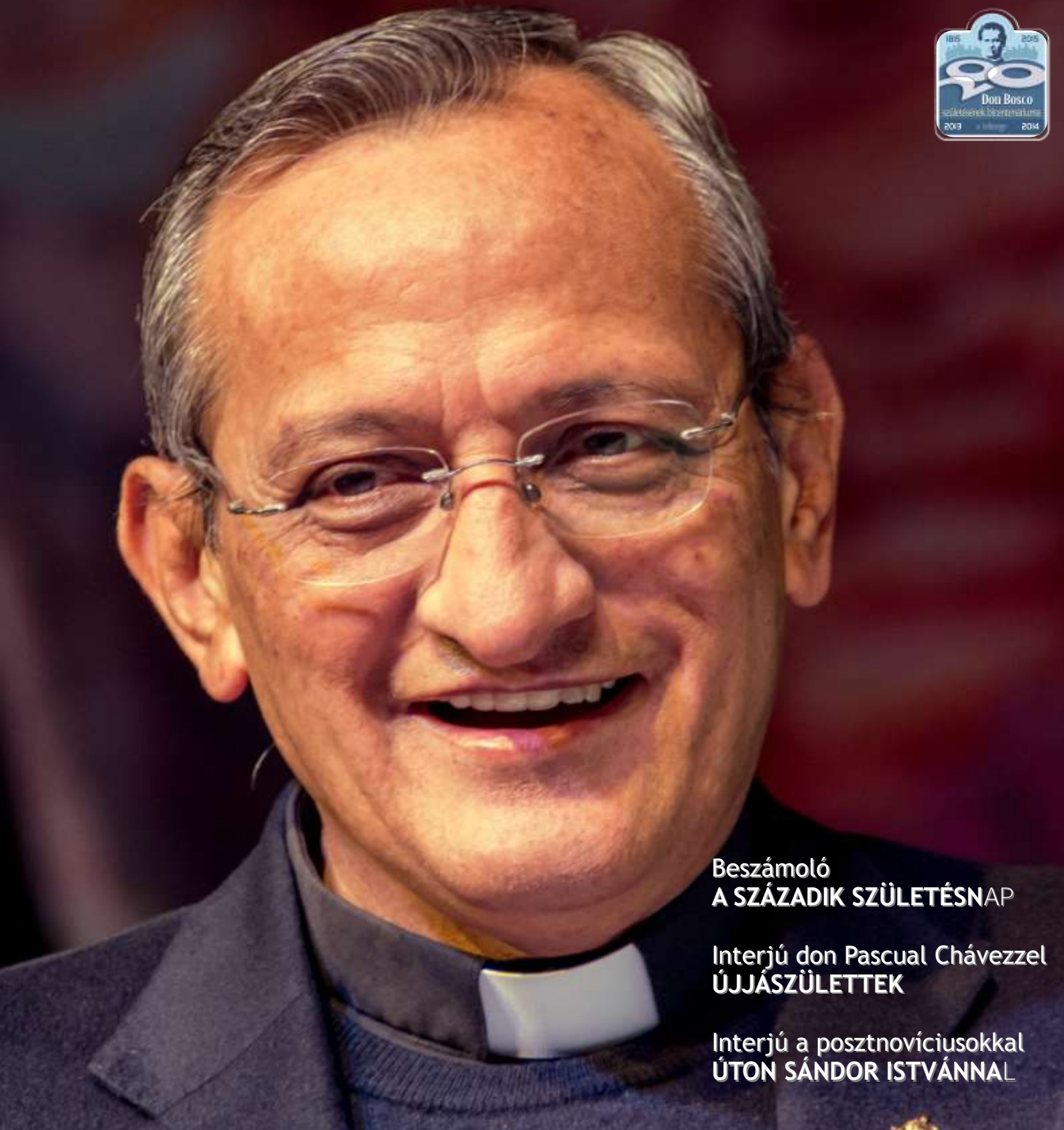

Szalézi Értesítő

2013/5

Beszámoló
A SZÁZADIK SZÜLETÉS NAP

Interjú don Pascual Chávezzel
ÚJJÁSZÜLETTEK

Interjú a posztnovíciusokkal
ÚTON SÁNDOR ISTVÁNNAL

Feel different, live different

Animátorok találkozója Nyergesújfalun

A Sándor István boldoggá avatását követő Fialok Ünnepe után a november 8-10. közötti hétvégén ismét kiváló alkalom kínálkozott a szalézi animátorok számára, hogy találkozzanak, kicseréljék tapasztalataikat, tanuljanak és feltöltsenek. Az animátorok őszi találkozójának 2011 után idén ismét a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola adott otthont.

A mintegy 80 résztvevő pénteken este érkezett meg az iskolába, ahol a nyergesújfalui szervezők már nagyon várták társaikat az egész országból.

Az ötletes bevezető animáció során az oratórium újjáépítésére hívta meg a fiatalokat Csány Márton, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom vezetője és Fülöp Tibor szalézi. Az animátorok lelkesen mondtak igent erre és a szalézi jelöltek is kivették részüket a "munkából".

A találkozón nem volt hiány lelkeség, imádságos, képzési és barátkozási alkalmakból sem. Szombaton változatos műhelyek során bővíthették tudásukat az animátorok, és ez alkalommal nem csak pedagógiai tudnivalókról volt szó, hanem például kommunikációs, elsősegélynyújtási praktikákkal és bűvésztükkökkel is gyarapíthatták tudásukat. A találkozón több szalézi szerzetes és nővér is részt vett, akik jelenlétükkel és szavaikkal lelkesítették az animátorokat. A nyitó szentmise után Claudius Misquitta atya, ifjúságpasztorációs megbízott beszélt a fiatalokhoz, azzal biztatva őket, hogy bár mind különbözőek, mégis mindannyiukra szükség van; vasárnap pedig a tartományfőnök, Ábra-

A tartományfőnök levele

Kedves

Barátaink!

Don BOSCO

Atyánk Tisztelői!

A napokban véget ér a jubileumi esztendő. Megünnepeltük az első magyar szaléziak hazatelepülésének centenáriumiát. Hosszú volt az út.

Az első magyar, aki találkozott Don Boscóval, Lovag Lonkay Antal volt. Ő már nem érthette meg az első magyar szalézi szerzetes fogadalomtételét. Zafféry Károly, az első magyar szalézi viszont megérthette a hazatelepülés örömet. Idős korában, de fiatalos lelkesedéssel érkezett Péli-földszentkeresztre.

A Cavagliában formálódó első magyar szaléziak segítője volt Don Broggio szalézi igazgató és Celesztina mama mint munkatárs és jőtevő.

Magyarországi anyaházunk az akkor elhagyatottan, üresen álló Péli-földszentkereszt lett. A pálosok 1906-ban elhagyták, mert nem tudtak ott megélni. A környék papjai vezették a búcsúkat. Csernoch bíboros, primás ide hívta a szaléziakat. 1913-ban ünnepelték a milánói ediktum kibocsátásának 1600 éves jubileumát. Ekkor irányult a főpap figyelmére az elhagyott szent kegyhely felé, és ajánlotta fel nekünk első magyarországi háznak.

1. 2013-ban ezért ünnepelhetjük a szalézi karizma magyarországi jelenlétének centenáriumiát.

A centenáriumi év kezdete a budapesti szent István Bazilikában megtartott ünnepi szentmise volt dr. Erdő Péter bíboros, primás vezetésével. Emlékezetes volt a kazincbarcikai diákok zarándoklata és flash mob-ja. Méltóságteljesen ünnepélyesen zajlott a műsor a budai Várban és a nagyszerű kiállítás megnyitója a BTM termében. A „Jókedv rendje – szaléziak” kiállítás megálmodója és létrehívója Bertáné dr. Varga Judit muzeológus-történész munkatársunk, a centenáriumi év programjainak koordinátora. A kiállítás azóta megjárta Veszprémet, Szombathelyt, Szolnokot és zárásként Nyírácsádon mutatjuk be.

2. A Terror Háza Múzeummal közösen megtarthatuk a Sándor István vértanú,

szalézi testvér emlékére rendezett konferenciát. Ez is jó alkalom volt rendtársunk életének megismertetésére.

3. Ekkorra elkészült Dér András író-rendező Sándor István életét, lelkiségét bemutató kisjátékfilmje, amelyet azóta sok helyen levetítettünk, és a közmédia is többször lejátszotta. A hivatásos művészek (Lux Ádám, Orth Péter, Dér Denisa) mellett amatőr színészek és oratóriumi fiataljaink, szalézi munkatársaink közreműködésével született meg a film. Köszönet mindenkinek, aki tehetségét, idejét, erejét adta hozzá.

4. Örömmel és büszkeséggel fogadtuk rendalapító Atyánk, Bosco Szent János ereklyéjét hazánkban. Izgalommal és sok reménnyel készültünk. Tíz nap alatt tizenöt város fogadta Don Boscó. Szármunkra is meglepő volt az ünneplők lelkesedése. Atyánk látogatása sok szívet megnyitott. Köszönet a fogadó püspök atyáknak és a helyi szervezőknek az imádságért és munkáért. Igazi örömet adó látogatás volt ez. Atyánk eljött a fiaihoz. Megerősítette hivatásunkat, szalézi közösségünket. Őrizzük meg a találkozás kegyelmét!

5. Bemutattuk a centenáriumi évre készült emlékalbumot és a szétszórásban is hűséges munkatársaink életútját ismertető könyveket. A centenáriumi album gondos szerkesztése Lengyel Erzsébet munkáját dicséri. A sok fotó és a rövid angol, olasz szöveg miatt a kötet a külföldi rendtársak elismerését is kiérdemelte. A *Szalézi történetek* lelkesítő interjúit Rózsáné Czigány Enikőnek köszönhetjük, és a hírek szerint remélhetjük a második kötetet is.

6. Közben a „dobozos kiállítás” névre keresztelt ifjúsági interaktív tárlatunk is járta az országot. A több száz dobozból álló, foglalkoztató kiállítás a szaléziak megismerésére hívja a fiatalokat. Ennek a kiállításnak is Bertáné dr. Varga Judit a kitalálója és kivitelezője. Az első megnyitó után don Bregolin, a rendfőnök vikáriusa is megtekintette a „dobozokat” és

Don Bosco ünnep

2014

Ünnepi szentmise Bosco
Szent János tiszteletére

február 1-én

szombaton 11-kor

Nyergesújfalun

a Szent Mihály–

templomban.

A szentmisét

a tartományfőnök,

P. Ábrahám Béla SDB

mutatja be.

A nap további menete

a Szalézi-Irinyi

Középiskolában:

12.15 fogadás

13.30 műsorok

14.45 zárás

15.00 hazautazás.

Cím: 2536 Nyergesújfalu,

Kossuth Lajos u. 63.

Minden

Don Bosco-tisztelőt

szereettel várunk!

azt mondta: „Don Bosco ugrálna örömben, ha ezt látná.”

7. Sok program zajlott még az elmúlt évben. A diákok számára meghirdetett „Utolsókból lesznek az elsők” vetélkedőn több mint száz csapat vett részt. Lelkigyakorlatok és találkozók: fiataloknak, munkatársaknak, rendtagoknak itthon és külföldön. Igyekeztünk részt venni az Egyház és az önkormányzatok rendezvényein az adventi vásároktól kezdve az ifjúsági találkozók át a Múzeumok éjszakájáig és a Kattársig.

8. Ifjúsági programjaink közül kiemelkedett a Part Fesztivál, amelynek a házigazdája a Don Bosco Alapítvány támogatásával a Szalim volt. Három altáborban több mint ötszázötvenen lehetünk együtt és ünnepeltük közösen Don Bosco születésnapját. Koncertek, előadások és persze a Balaton, és jókedv, barátság várt mindenkire.

9. A legnagyobb ajándékot húsvét előtt kaptuk: Ferenc pápa elismerte Isten Szolgája Sándor István szalézi testvér vértanúságát. Így megnyílt az út a boldoggá avatás felé! Sok szervezés és váratlan fel-

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

adat állt előttünk. Közben sokak önzetlen segítségét, tenni akarását megtapasztalhattuk. Reméljük, az egész magyar egyház számára igazi ünnep volt október 19-én a boldoggá avatás szertartása. Előtte több mint 80 szalézi testvér lelkes napokon vett részt Péliföldszentkereszten. Nagyon sok külföldi vendég, magyar püspök és közjogi, állami méltóság vett részt az ünnepen. Hála és köszönet a támogatóknak és segítőknek, hogy igazán méltó volt az ünnep. Közben az ifjúság megszervezte a délutáni közös ünneplést a Kőrscarnokban. Kétezer fiatal vett ezen részt. Reméljük, hogy az ünnep külsőségei segítettek Sándor István személyiségét, életét közelebb hozni a résztvevők-höz. Még sok tennivalónk van annak érdekében, hogy Őt a magyar egyház és társadalom felfedezze magának és így élő példakép lehessen. A jövő évben szeretnénk ezt előmozdítani és születésének századik évfordulóját úgy megünnepelni, hogy példáját valóban megértjük.

10. Szalézi közösségünk november 6-án Péliföldszentkereszten gyűlt össze, ahol bensőségesen megemlékeztünk a hazaköltözés napjáról. Másnap Máriaremetén emlékeztünk, ott ahol ötven évvel ezelőtt, az akkor szétszórásban lévő üldözött rendtársaink adtak hálát szalézi hivatásukért. Megdöbbenő volt szembesülni a ténnyel, hogy kesergés és siránkozás helyett szalézi elődeink a reménytelenségben is remélve hálát adtak.

Tudom, hogy felsorolásom nem teljes. Sok program volt még a rendházakban, iskolákban, oratóriumokban. A főbb tartományi programokat azért idéztem most fel, hogy megbecsüljük ezek emlékét. Érelődjenek bennünk ezek a lelki-szellemi élmények, találkozások.

Centenáriumunk legfontosabb eseményei a lelkekben, az egyesek életében történt változások, előrelépések. Ezért is ennek az évnek külön ajándéka volt misszionáriusaink szalézi papság felé haladása, a négy újmisé és a két diakónus szentelése. Rendi életünk legnagyobb ünnepét, örökfogadalmat is ünnepeleztük, amit fogadalomújítás, első fogadalom, és közösségünkbe lépés is kísért. A hivatások Isten ajándéka, de nekünk is tenni kell érte: imádkozni, elkísérni, hálát adni. E rendkívüli év legnagyobb ajándéka a Szalézi Család számára a meglévő hivatások megerősödése és újabbak szárbaszökkenése.

Még egyszer szeretném köszönetünket és hálánkat kifejezni mindazok felé, akik ebben a különleges kegyelmi esztendőben imádságaikkal, munkájukkal, adományaikkal és bátorítással, ötletekkel támogatásukról biztosítottak és mellettünk álltak. Köszönöm a szervező és előkészítő munkáját, akik vállalták a kevésbé népszerű, nem látványos, esetleg lebecsült munkafolyamatokban való tevékeny részvételt. Köszönöm, hogy ha kellett, vállalták a szereplést, de vállalták a szürke hétköznapi munkát is.

Külön köszönöm rendtársaim munkáját, jelenlétét, áldozatait. Bizom benne, hogy a külsőséges ünnepek bensővé válva megerősítik elkötelezettségünket.

Köszönöm fiataljaink életerejét, kreativitását. Öröm, hogy a Szalim, miközben egyre önállóbban szervezi életét, közben a szalézi karizma megvalósulása érdekében szorosan együttműködik a szerzetes közösségekkel tartományi és helyi szinten egyaránt.

Nemcsak az volt a célunk, hogy méltóan

emlékezzünk az első száz évre. Hanem az is, hogy ennek tapasztalatával, lendületével tudjunk elkezdni egy újabb magyar szalézi évszázadot.

És ebben a most megkezdett második évszázadban sok feladat vár minket.

Elköteleződünk az iskolai jelenlétben, amit idén a Számalk és Meta szakközépiskolák átvételével tovább erősítettünk. Igyekszünk a nevelés munkáját a szalézi pedagógia megvalósítása által evangelizálni. Igyekszünk az iskolákban és az oratóriumokban Jézust közelebb hozni a fiatalokhoz. A következő években szeretnénk erősíteni oratóriumainkat és ezzel párhuzamosan együttműködésünket a világiakkal, különösen az animátorokkal és a szalézi munkatársainkkal. Az oratóriumi jelenlét szalézi karizmánk legkifejezőbb cselekvési formája. Ezért minden jelenlétünknek elő kell mozdítania a helyzet értékelése és a lehetőségek feltárása után a plébániával vagy iskolával együttműködő, laikusok jelenlétére épített ünnepi oratóriumot. Mindebben szeretnénk erősíteni az együttműködést a szalézi nővérekkel is.

Sok munka, azaz sok lehetőség vár ránk. Szalézi közösségeink és műveink mindig új kihívásokra kell hogy készen álljanak. Nem sejtethetjük, hogy mi vár ránk a második száz évben. Don Boscótól tanult bizalommal szeretnénk elkezdni, Segítő Szűz Mária anyai szeretetét és közbenjárását kérve. A most kezdődő új időszakban már bizalommal kérhetjük vértanúnk, Boldog Sándor István testvér különleges pártfogását a magyar tartomány számára.

*P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök*

Áldott, békés karácsonyt és boldog új évet kívánunk!

Teremtő erejű emlékezet

A nap krónikása P. Csány Péter SDB

A századik születésnap

A Don Bosco Szaléziak 1913. november 6-án érkeztek meg Magyarországra, a Komárom-Esztergom megyei Péliföldszentkereszt kegyhelyre. A mai magyarországi szaléziak hálás szívvel gondolnak vissza és ünneplik ezt az eseményt rendtársaik körében ugyanazon a helyen, a magyar szalézi bölcsőben.

A magyar „szalézi honfoglalás” centenáriumi éve már eddig is sok-sok egyedülálló ünneppel, különleges programmal gazdagította a hazai Szalézi Családot, a híveket, vendégeinket, érdeklődőket és szerzeteseket egyaránt. Mindezek mögött azonban szerényen és hangtalanul megbújik a száz évvel ezelőtti, ma már történelminek számító esemény: a november hatodikai, végtelenül egyszerű, eszköztelen, de egyszerre lélekemelő és örömteli megérkezés a péliföldszentkereszt magyar otthonba. Pedig nekünk, magyar szaléziaknak valójában ez a dátum jelenti az igazi piros betűs ünnepet; itt, ebben az eseményben dobog a centenárium szíve, és itt csobog a „Salesianum Hungaricum” forrása. Érthető, ha ezt a napot ilyen ünnepi elmélyedésben és szűk családi körben kívántuk megünnepelni, kerek száz év elmúltával, az eredeti helyen.

Csaknem a tartomány minden tagja eljött Szentkeresztre a szikrázóan szép, enyhe őszi születésnapon. A rendtársi viszontlátás örömteli percei után a délre időzített liturgikus ünnepre gyülekeztünk abban a kegytemplomban, amely az egész intézmény száz évvel ezelőtti helyzetét és hangulatát talán a legjobban konzerválta, és – tegyük hozzá – ma is hűen közvetíti.

A főcelebráns, P. Ábrahám Béla tartományfőnök bevezető szavaival szellemi-lelki időutazásra invitált: egyszerre igyekezett ráhangolni és beleilleszteni bennünket az eredeti, ünneplés történelmi és spirituális helyzetbe. A szent liturgia imádságaival és a maga olvasmányjaival Alapító Atyánk, Don Bosco biblikus lelkiségét tükrözte. Álljon itt néhány, alkalomhoz illően kiragadott, inspiráló idézet: „fáradhatatlan buzgósággal munkálkodott”, „magam gondoskodom nyájamról (...), megkeresem az

elveszített”, „örüljete az Úrban szüntelenül!”, „a mi szívünkben is gyújtsd lánggra...!”, „aki befogad egy ilyen az én nevemben”.

Az ünnepi szónok Havasi József atya volt, akit az újjászervezés/építés vezetőjeként és mai tartományunk pátriárkájaként tartunk számon – ezen a napon stílszerűen neki kellett szólnia, már csak azért is, mert amint ünnepi beszéde kezdetén spontán számvetést tartva megállapította: abban az egyedülálló helyzetben van, hogy a száz elmúlt esztendőből ő maga hetvenet személyesen is átélhetett. És azonnal le is szögezte: „Örülök, hogy Don Bosco fia lehetek!” Majd a korabeli események spirituális értelmezésébe kezdett, és ráirányította a figyelmet, hogy bár szaporán dobogó szívű egykori rendtársaink nyomorba és nincstelenségbe érkeztek, de volt **hitük** és **jövőképük**. Nem kaptak fényes képzést, de rajongva szerették alapítójukat, volt lelkesedés bennük, és bár néhányan megrettenve távoztak, a kitartó többség a tartomány oszlopává lett. Tartományunk történetében a hazai hivatások dolgos, imádságos munkáját már a kezdetekkor színesítette egyfajta szervesen együttműködő nemzetköziség, hiszen már az első időkben olasz, szlovén és lengyel atyák is részt vettek az alapozásban, majd a későbbi kibontakozásban. Ugyancsak hittel tartották ki a tartomány tagjai a feloszlítás idején, és örökítették át a szent magyar örökséget. Havasi atya az 1990-ben kezdődő újjászervezés idején immár tartományfőnökként megtapasztalhatta az addigra már jórészt idős rendtársak újrakezdő készségét is. A felsorolásból is érthető, hogy ez a születésnap és liturgia sokrétű hálaadásra hangol és ösztökél bennünket, amihez hozzáadódik velünk élő és tevékenykedő missziós rendtársaink gazdagító jelenléte!

Don Bosco nyomában 100 éve...

Az ünnepi szónok Havasi József atya volt

Szentmise Pélifyöldszentkereszten

Ünnepi áldás — Frank Pál atya az újmisésekkel

Zafféry atya sírjánál a nyergesújfalvai temetőben

Derűs emlékezés a régiekre

A szalézi vidámság nem csak reklámszlogen.

A jelöltek James atyával

A misszionáriusok is „magyarként” ünnepeltek.

Tartományunk rangidősei

Ünnepi ráadás a máriaremetei kegytemplomban

A mai ünnep – nyilván nemcsak nekem, hanem sokunknak – a felelevenítés, rácsodálkozás és a megújulás ünnepe volt. Viszszatekintő vizsgálódás, emlékezet, ihlet. Kölesőnévé Kossuth Lajos frappáns hasonlatát, amellyel Széchenyi István gróf tiszteletének adózott: ujjainkat megpróbáltuk a „kor ütőerére” tenni, hogy megérthessük annak nemes „lüktetését”. Meggyőződésem szerint ugyanis innen, az 1913. november 6-i szalézi bevonulást előkészítő és az azt követő események, körülmények, a résztvevő személyek és lelkiségük felfedezéséből jelentős kegyelmi erő nyerhető saját identitásunk értékelésére és mélyebb megalapozására. A centenáriumi év már eddig is számos fronton bizonyította előttem, hogy a magyar szalézi ös- és hőskor lelkületének hatása lehet és van korunkra.

Az ünnepi visszaemlékezés jegyében prédikációja végén József atya mindannyiunkat felszólított, hogy a következő száz év sikere érdekében vegyük fontolóra a kérdést: készek vagyunk-e mi is élni a hit felelősségével, vállalni a lelkiséggel járó közösségi kötelezettségeket „imádkozó, áldozatvállaló, lelkes és szent szaléziakként”?

A közösségi liturgia végén különleges áldásban részesültünk: a tartomány egyik rangidős papja, Frank Pál atya és a „pályakezdő” ifjak, idei négy újmiséis rendtársunk egyszerre esdették ránk Isten bő kegyelmét. A szentmise utáni testvéri ebéd keretében paprikás krumplival emlékeztünk meg a korabeli nap ünnepi fogásáról, majd imádkozó közösségként látogattuk meg együtt az első magyar szalézi, Zaffery Károly és az itt nyugvó rendtársak nyughelyét a nyergesújfalui temetőben.

A délutáni rendkívüli tartományfőnöki konferencia keretében Béla atya tartományi helyzetelemzésre, a személyes benyomásokról szóló eszmecserere hívott bennünket, és ismertette a közeljövőben ránk váró konkrét vagy tervezett programokat. A közösségi esti ima és a tartományfőnöki „jőéjszakát” után az épp helyben, ünnepünkkel párhuzamosan zajló külföldi formációs-megbízott szaléziak találkozója jóvoltából oldott hangulattá, nemzetközi vacsorába csöppentünk. A tartalmas nap végén a rendtársak inkább békés nyugalmat és színes álmat ígérő hajlékuk felé vették az irányt, hiszen a tartomány és a Szalézi Család másnap a máriaremetei Kisboldogasszony-bazilikában nyilvános centenáriumi szentmisére készült, ünnepi ráadásként.

Péliföldszentkeresztben a mai százéves ünnepen három, történelmünkben kölesőzött, gazdag tartalmú, bűvös erejű és megújulásra készítő szavak visszhangzottak és erősödtek fel mélyen a szívemben és elmémbe, amelyek, úgy gondolom, mostantól mind közösségi, mind egyéni kibontakozásunkat is döntően erősíthetik: „Jövünk haza!” — „Megérkeztünk!” — „Újrakezdünk!”

Interjú Pascual Chávez rendfőnök atyával

A rendfőnököt Lengyel Ákos kérdezte

Újjászülettek

Pascual Chávez rendfőnök atya Sándor István boldoggá avatására érkezett Magyarországra. Rövid látogatása alatt beszélgetett a szerzetesekkel, fiatalokkal és járt az új Boldog szülőhelyén is. Szolnoki látogatása alatt készült az alábbi interjú.

Tíz éve járt hivatalosan Magyarországon. Lát-e fejlődést? Milyen ön szerint a Magyar Tartomány perspektívája?

Nagy változást látok az első látogatásom óta eltelt időben. Magyarország ma sokkal nyitottabb Európa felé. Azt látom, hogy a magyar egyház jelentős szerepet vállal a társadalomban és a világegyházon belül is. Ami a szaléziakat illeti, azt látom, hogy hűségesekek maradtak karizmájukhoz, megmaradtak az intézményeikben és a szalézi ünnepeken sokkal több fiatal vesz részt, mint korábban.

A magyar szaléziak letelepedésük századik évfordulóját ünneplik és most volt Sándor István boldoggá avatása is. Milyen további feladatokat ró ez a Magyar Tartományra?

Az a benyomásom, hogy a szaléziak újjászülettek Magyarországon. Azokra az újoncokra gondolok, akik most kezdik a szerzetesi életet, valamint a misszionáriusokra. Azt látom, hogy a szaléziak kifejezetten azt a munkát végzik, ami teljesen megfelel a szalézi karizma identitásának: a nevelésen keresztül foglalkoznak a fiatalokkal. A szaléziak és mindenki más számára is az jelenti ma az elsődleges kihívást, hogy eljussunk a fiatalokhoz és a nevelés által a fiatalokkal együtt, közösen eljussunk Istenhez. Ez sohasem könnyű, de meg vagyok győződve róla, hogy a szalézi karizma ma is érvényes és időszerű, és képes arra, hogy válaszokat adjon a mai fiatalok előtt álló kihívásokra.

Adjunk hálát az Úrnak az elmúlt száz

évért, és megújult lélekkel és erővel haladjunk tovább a fiatalokkal együtt!

Hat-hét éve elég sok misszionárius érkezett a Magyar Tartományba. Hogyan értékeli az ő munkájukat?

Elsősorban annak örülök, hogy eljöttek. Ezek a misszionáriusok más kultúrákból és környezetből jöttek ide, megpróbálták megtanulni ezt az igazán nagy kihívást jelentő, rendkívül nehéz nyelvet, ugyanakkor törekedtek jól beilleszkedni az új környezetbe. Nagyon hálás vagyok nekik, mert valóban fontos és komoly feladatot vállaltak. Ugyanakkor az is igaz, hogy több időre van szükség, hogy beilleszkedjenek az új kultúrába és megtalálják a helyüket, megismerjék a magyar kultúrát, a magyar ifjúságot, és tudjanak

olyan szinten kommunikálni, hogy megértsék, mire van szüksége a mai fiataloknak.

Lezajlott Sándor István boldoggá avatása. Mit jelent ez Magyarországnak, az Egyháznak és a rend számára?

Azt mondanám, hogy a magyar nép számára jelzésértékű: egy olyan fiatal példáját kínálja, aki az életét mások szolgálatára ajánlotta fel. Másokért élni — ez az ő üzenete, és ez egy olyan üzenet, ami hívőkre és nem hívőkre egyformán érvényes.

Az Egyháznak számára olyan ember ő, aki a mártíromságon keresztül a szentségig növekedett keresztény életében.

A szaléziak számára pedig egy igazi példakép, egy olyan rendtárs, aki azonosította magát Don Boscóval, aki teljesen magává tette a karizmáját. Mindennek nagyon szép példáját kapjuk mindennek Sándor Istvánban.

Sándor István a római Szent Szív—bazilikában

Sándor István szalézi testvér boldoggá avatásának részeként 2013. október 30-án a római Szent Szív—bazilikában Pascual Chávez szalézi rendfőnök hálaadó szentmisét mutatott be a vértanú boldoggá avatásáért. A szertartáson koncelebrált Adriano Bregolin rendfőnöki vikárius, a rendfőnök tanácsa, Pierluigi Cameroni egyetemes posztulátor, valamint Ábrahám Béla magyar tartományfőnök és számos szalézi szerzetes pap is. Megjelent Győriványi Gábor, Magyarország szentszéki nagykövete, Yvonne Reungoat, a Segítő Szűz Mária Leányai generális anyája, a Szalézi Család tagjai és jelen volt a Rómában tartózkodó magyar csoport is.

Don Chávez szavai megvilágították Sándor István életét és vértanúságát, akit most boldogként tisztelünk ebben az egész Szalézi Család számára oly jelentős bazilikában. Homíliájában felidézte a Boldog tanúságtételét, mély imaéletét, szülei, testvérei iránti szeretetét, valamint Don Bosco példája nyomán a nevelés iránt érzett elkötelezett hivatását. Kihangsúlyozta, hogy az új Boldog nemcsak Magyarország, hanem az egész Egyház és az egész szalézi rend számára fontos. A rendfőnök hivatkozott Ferenc pápa szavaira, melyekkel kiemelte a család fontosságát. Hangsúlyozta ennek jelentőségét, különösen a mai világban, mint az emberiség keresztény gyökereinek alapját: „Boldog Sándor István értékes örökséget ad nekünk ma, erősen utal a család védelmére, amely támadásoknak van kitéve, és emlékeztet a család és a keresztény házasság szentségére, ahogy azt Isten akarta.”

Sándor István személye és tanúsága rámutat a fiatalok nevelőinek fontosságára. Példája arra biztat, hogy a pedagógiai hivatást úgy éljük meg, mint ő, és „apostoli szenvedéllyel, egész életünkkel, teljes odaadással átadjuk magukat” — mondta a rendfőnök. „Mint Don Bosco igazi fia, ő ma is ott ragyog a szalézi égbolton, csillaga fényesen megvilágítja utunkat, és arra ösztönöz, hogy kitartsunk a mai fiatalok mellett és társaik legyünk” — foglalta össze mondanivalóját a rendfőnök.

Don Chávez a következő fohással zárta homíliáját:

„Boldog István, köszönjük erőteljes és nagylelkű tanúságtételeket; büszkék vagyunk rá, hogy az Egyház hozzád hasonló gyermekeket hoz a világra. Eszközöld ki számunkra a kegyelmet, hogy megújult hévvel éljük keresztységünket és örömmel és lelkesedéssel szenteljük magunkat küldetésünknek.

Áldd meg szeretett hazádat és Isten egyházát Magyarországon. Járj közbe a rendért és az egész Szalézi Családért.

Kísérd el mosolyoddal és példáddal korunk fiataljainak útját. Amen.”

Forrás: hu.radiovaticana.va és www.infoans.org

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

A megelőző módszer valóban a miénk

Don Bosco mesél

1876. április 27-én Rómában voltam. Azon a napon egy hosszú levelet írtam Cagliero János atyának, aki öt hónappal korábban utazott el Argentínába az első missziós út vezetőjeként. Sok mindenre figyelmeztettem és ezt is mondtam neki: „Sok olyan tervünk van, amelyek a világ szemében örütségnek tűnnek, de ha belevágunk, Isten megáldja és minden úgy megy majd, mint a karika-csapás. Ezért kell imádkozni, hálat adni, reménykedni és figyelni.”

Természetesen anyagiaknak szűkében voltunk, sőt az adósságok és adósok folyamatosan gyűltek és már peres eljárás is indult ellenem. Ehhez még hozzáadódottak a feszültségek a torinói érsekkel, valamint mindazok az elkerülhetetlen problémák, amelyek azzal jártak, hogy egy fiatal szerzetestársaság egyre nagyobb terveket szőtt és egyre több helyen volt jelen. Ebben az évben arra kértem a kormányt, hogy nyújtson segítséget az első missziós utak költségeihez. Azt gondoltam, hogy helyesen járok el, mert a szaléziakra bízott számtalan feladat között szerepelt az Argentínába kivándorolt olasz családok lelki gondozása is. A „Gazzetta del Popolo” torinói napilap, amely velem szemben sosem takarékoskodott az irónia és a gúny eszközeivel, valóságos ösztözet zúdított rám kritikákból és vádaskodásokból; az újságíró így zárta a cikkét: „Nincs még elégük a sok fiatalból, aki teljesen „meghülyítve” jönnek ki a valdoccói oratóriumból? A sok Don Boscóval majd mind a bolondokházában végezzük.” Nem keseredtem el, és főleg nem alacsonyodtam le ezekhez a kritikákhoz. A szaléziaknak pedig mindig azt mondtam: „Az Úr nagy dolgokat vár tőletek... Ti magatok is meglepődtek és csodálkoztok majd rajta. Csak egyetlen egy dolgot kér tőlünk az Úr: hogy ne legyünk méltatlanok a sok jószágra és kegyelemre”.

A negyedik szalézi fogadalom

Állhatatosan ragaszkodtam ahhoz, hogy hűségesek maradjunk nevelési módszerünkhöz. A sokéves tapasztalat bizonyította a megelőző módszer hatékonyságát. A Szalézi Társaság egyre több országban

vert gyökeret. Meggyőződésemmé vált e folyamat közben, hogy a megelőző módszernek elhagyhatatlan örökségünké kell válnia, nevelési műveink rendező középpontjává, amelytől egyedülálló identitásukat kapják. Alapítóként felelősnek éreztem magam ezért a szándék- és cselekvési egységért. Kezdetben szinte természetes volt, hogy a nevelési stílus teljesen a személyemhez kötődött. A megelőző módszer nem tudományos kutatások alapján jött létre, hanem egy lelkiség és egy nevelési tapasztalat alapján. Sosem adtam a szaléziak kezébe íróasztalnál megírt tudományos értekezést, hanem a lelkesedésemet és az élet-tapasztalatomat próbáltam átadni a fiataloknak. A megelőző módszer azokat az értékeket jelenti, amelyekben mindig hittem, és amelyek előrevezettek a nehéz, bizonytalan és emberpróbáló pillanatokban.

Sokszor még a szaléziak sem értették meg teljesen, pedig jól ismertem őket és tudtam, hogy felkészült, figyelmes és nagylelkű embereknek ismertem meg őket. Láttam, hogy képesek áldozatot hozni a fiatalokért. Néhányuk sajnos mégis csalódást okozott.

Emlékszem egy tipikus helyzetre. Az 1885-ös évben jártunk; szinte már teljesen megvakultam, a lábaim szörnyen megdagadtak és tudtam, hogy közeledik a vég. 593 szalézi élt ekkor a világban (köztük több mint kétszáz fiatal készült rá, hogy az legyen). Európa országaiból Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban, de több mint tíz éve már Dél-Amerikában is jelen voltunk, először Argentínában, aztán Uruguayban és végül Braziliában. A határok kitágultak: a hatalmas munka elképzelhetetlen áldozatokat követelt, új kihívásokat hozott. Torinóban nem sokáig váratott magára a riasztó híreket hozó levelek tömege. Kíméletből nem nekem címezték őket, hanem néhány nagyobb előljárónak, de a hírek a valdoccói folyosókon is elterjedtek: egy fél mondat itt, egy megszakadt beszélgetés ott, egy szemem elől „eltűnt” levél. Végül mindenre fény derült és a fülemben jutott. Nagy szomorúsággal és csalódással értesültem róla, hogy néhány

argentín házban, főleg az Almargó-házban, nem a megelőző módszert használják már, hanem egy durvább, fizikai büntetésekkel járó pedagógiát. Állást kellett foglalnom. Fáradtan és megtörve, a fullasztó nyári hőségben augusztus 6. és 14. között három levelet írtam: az elsőt Mons. Caglieronak (néhány hónapja püspökké szentelték), a másodikat Costamagna atyának (az Almagro szalézi ház igazgatójának) és az utolsót egy fiatal papnak. Kerültem a kemény szavakat. A "Kedves és szeretett Costamagna atyának" szóló levélben arra emlékeztettem őt, hogy a megelőző módszer kifejezetten a miénk. Ezzel a mondattal megerősítettem hűségünket nevelési módszerünkhöz. Nem szeszély vagy valamilyen vesszőparipa volt ez részemről, hanem arról volt szó, hogy megvédjem pedagógiánk nélkülözhetetlen elemét. A többieknek is azt tanácsoltam, hogy „szeretet, türelem, kedvesség” és könyörögtem, hogy „minden szalézi barátja legyen mindenkinek, mindenkinek bocsássunk meg, és ne emlékeztessük mindig az egyszer már megbocsátott dolgokra.” Apró emlékeket is felidéztem ezekben a levelekben, azzal a családias hanggal fűszerezve, amitől könnyebben elfogadjuk az első látásra nehéznek tűnő feladatot vagy a dorgálást, ami másképp talán bátorságunkat szegné. Később egyéb levelek jöttek, amelyek megvigasztaltak. Megtudtam, hogy Argentínában sok testvér lemásolta leveleimet és hűségesen megtartotta útmutatásaimat. Sőt, egyesek egyfajta tettek, amelyet minden hónapban megújítottak, hogy személyesen éljenek meg a megelőző módszert (mintha ez lenne a negyedik szalézi fogadalom).

Bár több ezer mérföldre voltam tőlük, én még mindig az apjuk és előljárójuk voltam. Tudtam, hogy a fiatal Szalézi Társaságnak egységre és szilárd alapokra van szüksége, és hogy jövőjének biztosítása nem más, mint az eredeti lelkiséghez, azaz ahhoz a nevelési módszerhez és stílushoz való hűség, amely a valdoccói életet jellemezte.

Ugyanazzal a szívvel

Mindig ezt tettem. Amikor 1872-ben

megalapítottuk a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményét, nem tudtam személyesen megadni nekik mindazt a segítséget, amelyet pedig — főleg a kezdetekkor — mindenképp szükségesnek tartottam, ezért Cagliarió atyát küldtem Mornesébe ezzel a pontos iránymutatással: „Jól ismered az oratórium szellemét és lelkiségét, a megelőző módszerünket és azt a titkot, hogy megszeretessük magunkat, és engedelmisségre bírjuk a fiatalokat azzal, hogy szeretjük őket, senkit meg nem alázunk, éjjel-nappal atyai éberséggel, türelmes szeretettel és jósággal mellettük vagyunk.” Mindezzel nem az egyéni kezdeményezéseket akartam előfajítani, és az sem volt szándékom, hogy egyhangú ismétlődést vigyek az intézkedésekbe és tevékenységekbe. Azt akartam, hogy ragaszkodjanak a karizmához

és a nevelési stílushoz és hűségesek legyenek a megelőző módszerhez, hogy el tudják kísérni a fiatalokat fejlődésük során, azzal a szeretettel, amely képes megszerettetni magát. Bodrato Francesco atya, aki Mornesében lelkiatya volt és akivel már 1864-ben sok érdekes beszélgetést folytattunk, teljesen megértette mindezt. 1876-ban szalézi szerzetes lett és őt bíztam meg a második missziós út előkészítésével. Egyik kedves levelében egy olyan mondatra lettem figyelmes, amely a következőképpen hangzott: „Mi Don Boscóból élünk.” Ezek a szavak büszkeség helyett sokkal inkább örömmel és reménységgel töltötték el a szívemet. Újra megmutatták, hogy az evangéliumi szeretet megelőző pedagógiájának segítségével megtett út messzi földeken is sok gyümölcsöt hozott.

1885 februárjában Mons. Cagliariónak írva az egész nevelési tevékenységet egyetlen tömör, ámde hosszú évek gyakorlati tapasztalatából leszűrt mondatban összegeztem: „Megszerettetni, nem megfélemlíteni.” Szívemben és gondolataimban is visszatérnek a hatvan évvel ezelőtt elmondott szavak: „Nem veréssel, hanem szelidséggel és szeretettel teheted őket barátáiddá.” Most kezdtem igazán megérteni mindent, ami akkor elhangzott. Láttam, ahogyan barátaim és lelki fiaim megvalósítják a jóság és a szeretet pedagógiáját. Tudtam és éreztem, hogy bárhol a világon, ahol fiatalok vannak, az ottani szaléziakban mindig egy Don Boscót találnak. Ugyanolyan szívvel, ugyanolyan szeretettel és ugyanolyan lelkesedéssel!

Szindarab Boldog Sándor Istvánról

Marrilai Andrea sc

A boldog

Sándor István boldoggá avatásának egy újabb „fejezete”, hogy életéről szindarabot mutattak be szülővárosában, Szolnokon. A boldog (Utolsóból első) című életrajzi dráma ősbemutatóját a Szigligeti Színház kamaraszínházában, a Szín-Mű-Helyben tartották november 19-én.

A szerző, Kiss József, egy mindenkinek érthető, bár még mindig nem eléggé ismert közeget választott: az ÁVH börtönét. A szalézi szerzetes testvér személyisége a kihallgatásokból és a cellában töltött szürke hétköznapokból sejlik fel. Az első felvonásban a kihallgatások monoton durvasága jól érzékelteti a korszak nyomasztó, embert próbáló légkörét. Hogyan maradhat meg ilyen körülmények között valaki igaznak? Lehetséges-e egyáltalán, hogy megmaradjon valaki hitében, emberségében? Hiszen a fizikai szenvedés, a kinvallatások, az állandó ébrenlétre kényszerítés elhomályosítja az értelmet, megtöri az akaratot.

Ilyenkor, mint egy szalmaszáliba kapaszkodik a darabbeli Sándor István gyermekkorából hozott hitébe, a „hús-vér materializmus” világában a mélyen beléivódott imákba. A „mindent bevallok” állapot, a jegyzőkönyvek aláírása után szinte megkönnyebbült, vidám hangulat uralkodik a cellában. Az élet ott sem könnyű, az emberi természet gyöngeségei, a gyanakvás sokszor megmérgezik a légkört, mégis, még minden lehetséges, még van remény.

Talán itt mutatkozik meg leginkább Sándor István szalézi lelkülete: valóságos mini oratóriumot varázsol a nyomorúságba vidámsággal, játékkal, imával. Szinte nem is meglepő, hogy ez hatással van a

rabtaársakra, a jellegzetes figurákat (zsidó, kommunista, lázadó ifjú) alakító szereplők sorra felismerik, hogy Sándor Istvánt különös erő táplálja, mert az Égiekkel tart kapcsolatot.

Az előadás külön érdekessége, hogy a profi színészek mellett fiatal amatőrök is szerepet kapnak, ez életszerűbbé teszi a helyzetet, hiszen ők közülünk valók, akár szüleink, nagyszüleink is lehettek a vádlottak, elítéltek. Sőt, akár a smasszerek is. Sándor Istvánnal kapcsolatban ezt a történelmi szembenézést sem kerülhetjük el, és a darab szerint példáját abban követhetjük, ami az idő múlásával semmit nem változott: megbocsátani és imádkozni azokért, akiknek erre a legnagyobb szüksége van.

„A szegények a ti raktárosaitok és bankáraitok!”
 „Jézus szegénynek született, úgy élt
 és szegényen is halt meg!” (Don Bosco)

SZEGÉNYEK ADVENTJE

Az adventi időszak, a várakozás és a közelgő fény felé haladás ideje kitűnő alkalom arra, hogy ebben a szent időben felkaroljunk másokat is, hogy ők is velük jöhessenek a Megváltó felé vezető úton. Karoljunk fel olyanokat, akiknek igazán szükségük van az adventi fényre az életükben! Lelki készülődésünket testi cselekedetekkel is egészítsük ki, amelyek mások javára szolgálnak. A Katolikus Egyház tanítása szerint az irgalmasság cselekedetei közé tartozik a szegényeknek ételt, italt, ruhát adni. Kedves Szalim-fiatalok! Biztatunk benneteket, hogy ebben az adventben keressétek a szegények társaságát, és próbáljátok meg őket testileg és lelkileg is felkarolni!

MEGÚJUL A SZALIM

A Fővárosi Törvényszéken hivatalosan is bejegyezték a Szalézi Ifjúsági Mozgalom Egyesület elnökségének új tagjait, így mostantól könnyebben és gördülékenyebben folyhat a szervezési és pénzügyi munka. A közeljövőben az egyesület tagságának bővítése is tervbe van véve: személyesen fogunk meghívni fiatalokat különböző oratóriumokból. Az egyesület közgyűléseinek jegyzőkönyvei nyitottak lesznek mindenki számára. Az ősszel tagként belépett az egyesületbe a szaléziak által Magyarországon fenntartott hat iskola is, amelyek a hetedik évfolyamnál idősebb fiatalok után tagdíjat fizetnek, ezzel támogatják az egyesület működését és programjainak megvalósulását. A Szalim Egyesület az elmúlt években, a „Színezd újra” animátor találkozó óta már hivatalosan is átvette a tartományi szintű ifjúsági programok szervezését és lebonyolítását, azok minden szintű háttérmunkáival együtt. A bejegyzéssel mostantól egyszerűbbé válik a pályázat is, így az egyesület segítségére tud lenni azon oratóriumoknak, animátor-, sport- és hittan-csoportoknak, és minden olyan szalézi közösségi szerveződéseknek, amelyek nem „hivatalosan” léteznek. Rajta keresztül bonyolíthatóak a hivatalos ügyek, sőt, az új, középiskolások számára kötelező önkéntességet is tudja az egyesület igazolni. A Szalézi Ifjúsági és Hivatáspasztorációs Iroda a jövőben immár Szalim Irodaként is funkcionál. A www.szalim.hu honlap, megtervezésén is dolgozik már egy kis csapat.

Ötleiteket és minden egyéb javaslatot, kérdést, felajánlást, hozzászólást szívesen fogadunk az sdbifi@gmail.com e-mail címen.

Legyetek Boldogok, MÁR CSAK BOSSZÚBÓL IS EZT KÍVÁNOM...

Egyik őszi napon Budapesten a Honvéd kórháznál ugrottam fel az 1-es villamosra. A lépcsőről a peronra lépve egy tengerész ábrázatú, rövidre nyírt hajú, kerek arcú, hajléktalan férfit pillantottam meg, aki két hatalmas nejlonszatyrot szorongatott. Ahogy látta, hogy érkezem, félreállt előlem, és helyet szorítva nekem így szólt hozzám: „Légy üdvözlöve!”. Először csodálkoztam a nem mindennapi gesztuson, de az utazás alatt láttam, hogy nem külön számomra készített előadás volt ez, hanem egy kisebb fajta stand-up comedybe kerültem bele. Mire az Árpád hídig értünk, minden utas kapott néhány gondolatot, jó tanácsot a hajléktalan férfitől... Kifejtette — igen jópofa módon —, hogy ő éppen alamizsnát kérni indul és hogy hogyan fogja mindezt tenni, meg előadást tartott nekem, hogy miért vigyázzunk a csajokkal stb... Mindeddig mi, néhányan fiatalok csak nevetgeltünk mulatságos stílusán, de mielőtt leszállt volna az Árpád híd megállóban, egyik mondata az egész további útra adott gondolkodnivalót.

Nem tudta ugyanis, hogy a Váci úthoz ott kell leszállnia és mire megkérdezte tőlünk, addigra a megállóból a felszállók tömege elindult felfelé a villamosra. Tehát végig kellett várnia a feláramló, hogy leszállhasson. Ahogyan vonultak fel szépen egymás után, az emberek mindegyikét külön köszöntötte: „Szevasztok! Kezi' csókolom stb...A többség közömbösen elment mellette, de volt, aki visszaköszönt és végül olyan is jött, aki durván beszólt neki. Erre ő hozzátette: „Szép napot, legyetek boldogok! Már csak bosszúból is ezt kívánom!” Majd ő is leszállt.

Valószínű, hogy nem rendkívüli intelligenciája szülte ezt a mondatot, tudatosan azért kiejtve, hogy később emberek ezrei idézzék majd az utókorban, mint nagy és bölcs szállóigét. Ez csak úgy jött neki valahonnan, de engem mégis gondolkodóba ejtett. Ezen a mondatán filozofáltam egész további utamon. Milyen érdekes, hogy kívánságának a kiváltó oka és a kívánság tartalma paradox módon szemben áll egymással. Bosszúból boldogságot kívánni? Ki hallott már ilyet? Ebben a mondatban sok mindent találtam, amivel példát mutatott nekem ez a hajléktalan, megvetett ember. Ő, a nyomorában és a kizsármítottágában boldogságot kíván másoknak, amikor az első, akinek leginkább szüksége lenne egy kis boldogságra, éppen ő maga. Akkor mi ez a kívánság? En eddig csak olyat hallottam: ha nekem rossz, hát legyen másoknak is az! Sőt olyat is, hogy nekem ugyan jó, de másnak legyen rossz!

Bár ő valószínűleg nem ismeri és sosem hallott Don Boscóról, mégis valahol őt idézte: „Az igaz katolikus bosszúja a megbocsátás és az imádság.” De beugrott a Heródes katonái által kicsúfolt Jézusnak a képe is, akit kigúnyoltak, megvetettek és mégsem fordult ellenük, sőt, nagy lelki és erkölcsi győzelmet aratva fölöttük, azt mondja atyjának, hogy bocsásson meg nekik. Ez az ember is kedves volt, velem együtt sok utastársamnak feldobta a napját, ennek ellenére mégis durván beszóltak neki. Mi ilyen helyzetben hányszor ítéljük el és írjuk le az ilyen embert, aki ilyet tesz „ellenünk”? Vagy van bennünk annyi erő, hogy ilyenkor akármilyen felindulásból is, de cserébe boldogságot kívánjunk neki?

Csány Marci

A KIS KÁPOLNÁBAN HÁLÁT ADTAK
A GYÓGYULÁSÉRT. DON BOSCO
ALIG TUDOTT MEGSZÓLALNI.

NEKTEK
KÖSZÖNHETEM
AZ ÉLETEMET,
MOSTANTÓL MÁR
TELJES EGÉSZÉBEN
A TIÉTEK.

AZ ORVOSOK
HOSSZÚ LÁBADOZÁST
ÍRTAK ELŐ NEKEM,
BECCHIBE MEGYEK AZ ÉDES-
ANYÁMHOZ, DE MIELŐTT
A FÁK LEVELEI LEHULLANÁNAK,
VISSZATÉREK. ADDIG
DON BORELRE BÍZLAK
BENNETEKET.

ÉS OKTÓBER VÉGÉN, HÁROM
HÓNAP LÁBADOZÁS UTÁN...

VISSZATÉ-
REK TORINÓBA.
NEM JÖNNE EL
VELEM, HOGY A
FIAIM ANYJA
LEGYEN?

1846. NOVEMBER
3-ÁN DON BOSCO
AZ ÉDESANYJÁVAL
ÉRKEZIK TORINÓBA.

HÁROM
SZOBÁT
BÉRLEK ITT
PINARDI
ÚRTÓL.

BECCHIBEN
KOMOLY MUNKÁT
JELENTETT A
TAKARÍTÁS. ITT
KÖNNYEBB LESZ.
NINCS SEMMI.

EGY FIÚ, STEFANO
CASTAGNO MEGLÁTTA ŐKET.
A HÍR HAMAR ELTERJEDT.

DON BOSCO
VISSZATÉRTI

ESTÉNKÉNT DON BOSCO SZOBÁI MEGTELETK FIA-TALOKKAL ÉS GYEREKEKKEL.

DON CARPANO, SZÜK-SÉGEM VAN NÉHÁNY ISKOLAMESTERRE: ELJÖNNÉL HOZZÁM?

1846 JÚNIUSÁ-BAN ÚJ PÁPÁT VÁLASZTOTTAK.

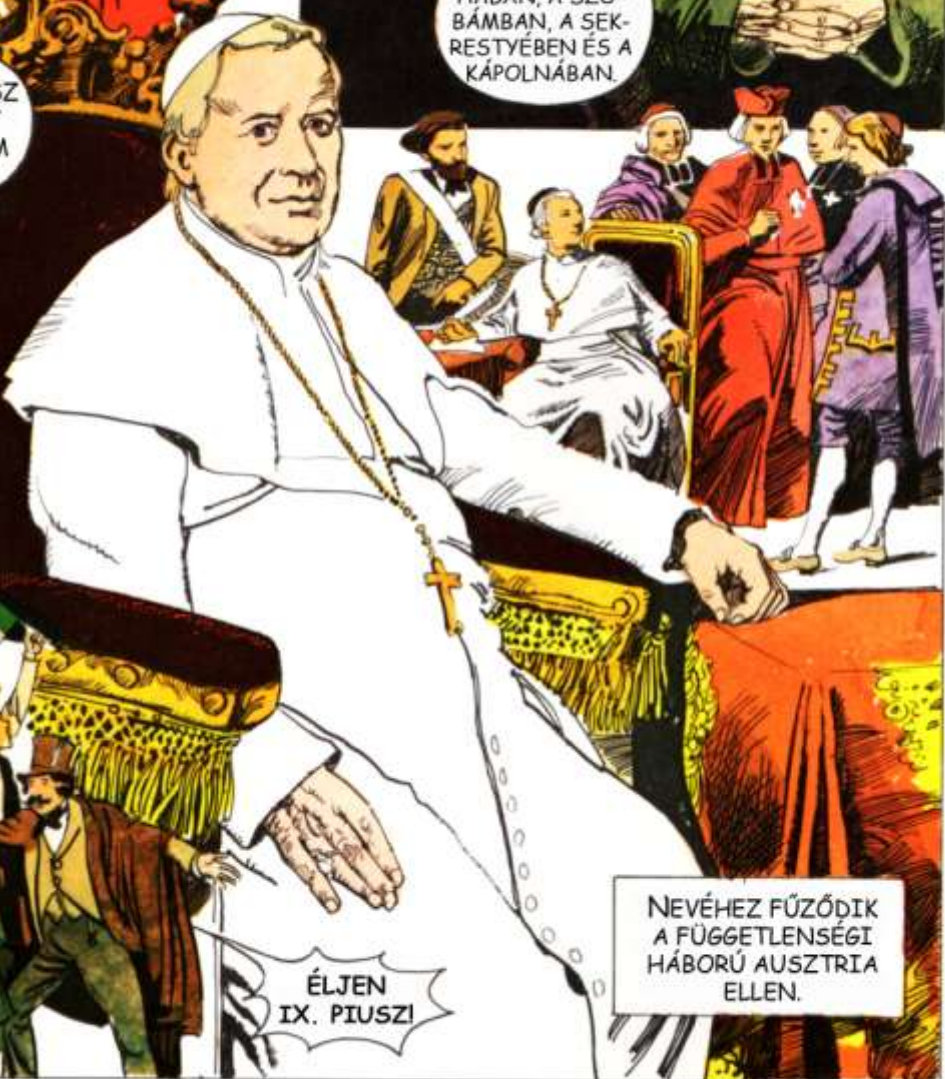
A IX. PIUSZ NEVET VESZEM FEL.

HÁNY GYEREK JÁR ISKOLÁBA NÁLAD?

AKI CSAK ELFÉR A KONY-HÁBAN, A SZO-BÁMBAN, A SEK-RESTYÉBEN ÉS A KÁPOLNÁBAN.

IX. PIUSZ AMNESZTIÁT ADOTT A POLITIKAI FOGLYOKNAK, SAJTÓSZABADSÁGOT BIZTOSÍ-TOTT, LEHETŐVÉ TETTE A POLGÁRORSÉG ÉS A PARLAMENT MEGALKULÁSÁT. FIGYELMEZ-TETTE AUSZTRIÁT, HOGY TARTSA TISZTELETBEN A SZENTSZÉK FÜGGETLENSÉGÉT.

ÉLJEN IX. PIUSZI!

NEVÉHEZ FÜZŐDIK A FÜGGETLENSÉGI HÁBORÚ AUSZTRIA ELLEN.

A VALDOCCÓI RÉTEKEN BANDÁKBA TÖMÖRÜLT FIATALOK GARÁZDÁLKODTAK ÉS NEM EGYSZER KÖVEKKEL MEGDOBÁLTÁK AZ ORATÓRIUMBA IGYÉKVŐ GYEREKEKET. DON BOSCO A CSENDŐRÖKKEL EGYÜTT SIETETT MEGFÉKEZNI ŐKET, MIELŐTT VALAKI KOMOLYABBAN MEGSÉRÜLNE.

EGY REGGEL EGY NAGY KŐ FEJBE TALÁLTA.

EGYSZER, AMIKOR PÉNZBEN JÁTSZÓ FIÚK MELLETT MENT EL, GYORS MOZDULATTAL FELKAPTA A ZSEBKENDŐT A TÉTTEL, ÉS FUTÁSNAK EREDT.

AZZAL FUTNI KEZDETT AZ ORATÓRIUM FELÉ, A FIÚK PEDIG UTÁNA.

DON BOREL ÉPPEN PRÉDIKÁLT A GYEREKEKNEK. DON BOSCO KERESKEDŐNEK TETTE MAGÁT, ÉS FOLYTATTA A JELENETET.

TAKARODJ INNEN! NEM VAGYUNK A PIACON!

NEM KELL, MERT LOPOTT!

FOLYTATJUK...

Szalézi testvérek találkozója

A szalézi testvérek találkozója október 17-19. között zajlott elsősorban Pélyföldszentkereszten, de természetesen ott voltak a boldoggáavatási szertartáson is a Szent István-bazilika előtt.

Sándor István szalézi testvér boldoggá avatásához kapcsolódva közel száz szalézi testvér adott egymásnak találkozót Magyarországon az európai tartományokból. Az Európában dolgozó szalézi testvérek találkozójának témája a szalézi testvéri hivatás újrafelfedezése, a testvérek formációjának körvonalazása és hivatásuk kiteljesítése, megélése olyan példakép ihlető alakja nyomán, mint Boldog Sándor István.

A rendezvény az észak-európai régió támogatásával jött létre, de nyitott volt minden Európában tevékenykedő szalézi testvér számára. Nagyszerű és hasznos alkalom volt ez a párbeszédre az idősebb testvérekkel, akik megtapasztalták a huszadik század totalitárius rendszereit, és a fiatal testvérekkel, akik telve vannak

lelkesedéssel és lendülettel.

A testvérek a találkozó során néhány tartalmas előadáson is részt vettek.

Pierluigi Cameroni, posztulátor bemutatót néhány részletet Boldog Sándor István életrajzából és hangsúlyozta lelkiségének jellemzőit. Megemlítette különösen mély hitét és teljes önátadását, valamint ahogyan meghajolt Isten akarata előtt. Kiemelte vonzódását Don Bosco és a szalézi közösségi élet iránt és a módot, ahogy a maga teljességében megélte a szalézi küldetést.

Marek Chrzan, az észak-európai régió felelőse előadást tartott, amelyben kiemelte a kihívásokat a régióban és a lehetőségeket, amelyeket a szalézi jelenlét rejt. Felvázolta, mennyire bonyolult a helyzet a változatos történelmi és kultu-

rális hagyományok miatt.

Francisco Cereda, formációs tanácsos különösen a testvérek számára javasolt képzési programot vette górcső alá, Jean Paul Muller egyetemes ekonómus pedig előadása középpontjába a szalézi testvéri hivatást helyezte Sándor István példájával meghívatva, arra ösztökélve a többieket, hogy elgondolkozzanak a jelenről.

Adrian Bregolin, a rendfőnök vikáriusa szentmisét mutatott be a kegytemplomban, ahol bátorítón szolt a testvérekhez.

Ez a találkozó volt az egyik válasz a rendfőnök felhívására, hogy megünnepeljék Sándor István boldoggá avatásának ajándékát, megújítsák elkötelezettségüket és elősegítsék a szalézi testvéri hivatások kialakulását és megélését.

A szalézi testvérek Sándor István boldoggá avatásán

Rózsáné Czigány Enikő szalézi munkatárs

Az előítéletek lebontása

A szalézi centenárium egyik üzenete

Az iskola sok gyermek, fiatal számára csak kín, egyik napról a másikra készülést, esetleg bizonyos dolgok lelkiismeret furdalással kísért elbliccelését jelenti a tanulás öröme nélkül. Sokszor érzik úgy, hogy napjaik csak úgy mennek, nekik nem sok bebeszolásuk van, minden olyan esetleges.

Tényleg ilyen légüres térben élik mindennapjaikat a szaléziakhoz tartozásukat valló fiataljaink? Tényleg ők is belesodródtak a nekem mindegy, ahogy esik, úgy puffan felfogást vallók táborába? A balatonkenesei Szalézi Part Fesztivál fiataljait figyelve – akik között lehetnek olyanok is, akik tanév közben az előzőekben felvázolt, hogyan élhetjük túl az iskolát diákjai közé tartoznak – azt láthattam, hogy a felelősök jól szervezettel dolgoztak, mint egy óramű. Ha váratlan feladat adódott és nem volt kire kiosztani, akkor megszólítottak egy résztvevőt és máris többen voltak. Ottlétemkor a kérésekre nem hallottam visszautasítást, a sokszáz fős tábor rendben, több párhuzamos programmal működött. Mi minden kellett ehhez? Közös cél, az ügy fontossága, egy ember, aki átlátja a tábor működését, alkalmas és megbízható felelősök, jó kapcsolatteremtő és szervező-készség, odafigyelés a másokra, derű, kitartás, a váratlan helyzetek frappáns megoldásához jó problémamegoldó készség, türelem, a saját szükségletekről való lemondás vagy annak késleltetése, önzetlenség, fegyelem, együttműködés és nem utolsósorban jól terhelhetőség. Ha ezeket a beállítódásokat, tulajdonságokat jól átgondoljuk, akkor megállapíthatjuk, hogy ezek pont azok az adottságok, amelyek a hétköznapiakban is hozzájárulhatnak az iskolai/munkahelyi sikerekhez, kisebb-nagyobb örömhöz. A táborok, a szalézi centenárium minden egyes munkálata, Sándor István boldoggá avatási ünnepségének előkészületei, a levelezésben való részvétel az abban tevékenyen résztvevők fenti képességeinek megmutatkozásához, kibontakoztatásához is nagyban hozzájárultak. Lehet, hogy volt, aki itt döbbsen rá mihez van képessége, mi is az érdeklődése. Az em-

berekkel, gyermekekkel való foglalkozás akár a segítő, gyógyító, nevelő, tanító a szervezés, a műszaki tevékenységekben, beszerzésekben való részvétel a kommunikációs, szervezési, műszaki gazdasági szakmák felé való orientálódást is segíthették. De lehetett olyan is, aki itt határozta el, hogy mégsem az eddig elképzelt utat választja. A közösségi munkából kibontakozó jövőkép a bizalomra épül és ennek éltető eleme a remény. A bizakodás a holnapban hozzásegít ahhoz, hogy tegyék is érte és így válik értelmessé a tanulás, majd a munka.

A szalézi centenárium kapcsán Don Boscótól a fiatalokba vetett hiten, bizalmon, a nevelési, szabadidő eltöltési elvein keresztül ismét sokat kaphattunk. Nemcsak a fiatalok, hanem mi felnőttek is! Megint megtapasztalhattuk, hogy a fiatalok értékes, önmagukat és társaikat is építő tevékenységeket végeznek. Munkájukkal „nevelnek” minket is, mert be kell látnunk, hogy sokszor csak sztereotípiákban gondolkodunk róluk. A negatív kategóriákat gyakran erősíti, hogy nem ismerjük őket, nincsenek, vagy ritkák a generációk közös tevékenységei, programjai. A valódi közösségben keresnünk kell a nemzedékek együttműködésének lehetőségeit is, és ez lesz az a tapasztalat, ami lebontja a „lusták” „egoisták” „csak a pénz és a buli érdekli őket” „nem is-

mernek mértéket” „nyeglék” „a számítógépen kívül semmihez sem értenek” stb. ifjúságról alkotott negatív képet. Ugyancsak a közös tevékenység az, ami a fiatalokban az idősebbekről kialakult „mindenbe beleszólnak” „csak az a jó, ahogy ők elgondolják” „az őskorban élnek” stb. negatív kategóriákat megszüntethetik. Ez Don Bosco idejében sem volt másképp.

„A molnárok, kereskedősegedek és boltosok nem tűrték növendékeink ugrándozását, éneklését és alkalmankénti kiabálását; összebeszéltek és panaszt emeltek a városházán. Ekkoriban kezdték mondogatni, hogy a fiatalok ilyesfajta összejövetelei veszélyesek, mert egyik pillanatról a másikra zavargást és forradalmat kelthetnek.....Teljesen alaptalanul mindezt azzal tetézték, hogy a gyerekek ezernyi kárt tesznek a templomban, a templomon kívül, még az utcaköben is...(...)a malom-érdekképviselet egyik titkára írt a torinói polgármesternek egy levelet, amelyben minden mendemondát összegyűjtött, felnagyította a csakis képzeletbeli károkat és azt állította, hogy a malmokban dolgozó családok immár nem tudják elvégezni a kötelességeiket és nincs egy perc nyugalomuk sem.”

(Bosco, 2012. 147-148)

Az oratóriumi környezet előjáróinak, lakóinak, munkásainak előítélete miatt éveken át újabb és újabb oratóriumi helyiséget kellett keresniük, újból és újból költözködniük, új környezethez szokniuk, de mind e közben megélhették a hit, az összetartozás, a közös munka, az önfegyelem és a közös cél közösség és önépítő erejét.

Mit üzen nekünk Don Bosco a jubileumi év kapcsán? A Szalézi Család egy valódi közösség, amely együttműködést feltételez és biztosít. Itt minden korsztály megtanulhatja, miként lehet szeretni a másikat, megtapasztalhatja, miként érezheti jól magát egy másik generáció képviselőivel és miként lehet eredményesen együttműködni egy közös cél érdekében.

Felhasznált irodalom: *Bosco János — Oratóriumi emlékiratok, Don Bosco Kiadó 2012,*

Úton Sándor Istvánnal

Jani Áron és Oláh Győző a római Szent Tarcisius nemzetközi szalézi posztnovíciátusban készülnek a szalézi életre. A Post Novizi IME olasz lap velük készített rövid interjút Sándor István testvér boldoggá avatása kapcsán.

Áron, téged mi érint meg Sándor István alakjában?

Először is, hogy több *csoportot* vezetett, még katonaként is. Felfedezte azok fontosságát a hit megőrzése és a nevelés elősegítése szempontjából. Éppen emiatt keltette fel a kommunista hatalom érdeklődését.

Másrészről ő a *hétköznapi szentje*, hiszen nem voltak különleges képességei. Az élete arra tanít, hogy a mindennapokban, a kis dolgokban hűségesnek maradván mi is „egyszerűen” szentté válhatunk.

Végül a *keresztény értékek* iránti különleges érzékenysége fogott meg, amelyet a fiataloknak is át tudott adni. Pont ez az érzékenysége vezetett a letartóztatásához, amikor néhány oratorista fiatal lekente szurokkal a „Pokol csárda” feliratát. Kérdezzük meg magunkat, mi hogyan védjük meg a hitünket? A kis dolgokban is érzékenyek vagyunk a keresztény értékek megőrzésére?

Győző, és téged mi érint meg Sándor István alakjában?

Az ő személyiségén elmélkedve fölvettem magamnak a kérdést: melyek azok az aktuális, vonzó és gyakorlatba átültethető üzenetek, amelyeket a fiatalok, a szaléziak és az egész Egyház számára nyújthat? Ennek kapcsán három fő tulajdonságát fedeztem föl: *bátorságát*, hiszen nem félt odaadni a saját életét egy nemes cél érdekében; *vidámságát, jó kedélyét*, amely gyakran nehéz és veszélyes helyzetekben is kiségitette, megmentvén az életét; illetve az *egyszerűségét*, amit a családjából hozott magával. Ez az erény egész életében elkísérte.

Hogyan éltétek meg a boldoggá avatás eseményét?

Nem csak nekünk, magyar szaléziaknak és a Szalézi Családnak volt nagy ünnep, hanem az egész Egyháznak és Magyarországnak is. A boldoggá avatást megelőző napokban egy találkozót szerveztek a szalézi testvérek számára, hiszen Sándor István is az volt. Ezen több testvér vett részt Európa számos tartományából. Az ünnep kapcsán sok fiatal és laikus dolgozott együtt velünk, amiért nagy hálával tartozunk nekik, ahogyan azt a rendfőnök is megfogalmazta. Nélkülük szinte semmire sem mentünk volna. Szép példa erre, hogy a késő éjszakába nyúló virrasztás után néhány fiatal a téren maradt, hogy vigyázzanak a másnapi ünnepre előkészített székekre és berendezésekre. Nekik is köszönhetően Don Chávez szép jövőt jósolt a Magyar Szalézi Tartománynak. Reméljük, hogy így lesz! Bizonyosan Sándor István közbenjárásának is köszönhető, hogy az utóbbi években egyre több fiatal érdeklődik a szaléziak iránt és dönt Don Bosco követése mellett.

Jani Áron és Oláh Győző posztnovíciusok

Ha érdeklődsz a szalézi szerzetesi hivatás iránt, keresd **Vitalis Gábor szalézi atyát** telefonon: +36-20-434-8579 vagy e-mailben: vitalis-gabor@szaleziak.hu de személyesen is meglátogathatod a Római Katolikus Plébánián Kazincbarcikán (Dózsa György u. 35.)

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Torino — A hazánkban szolgáló tizenegy misszionárius közül idén kilencen vettek részt a találkozón.

Európában misszionáriusnak lenni Isten ajándéka

Az Európában szolgáló misszionáriusok második találkozója október 31-november 3. között zajlott Torino szalézi városnegyedében, Valdoccóban. Az eseményen 44 misszionárius vett részt, akik Írország, Nagy-Britannia, Hollandia, Belgium, Franciaország, Portugália, Olaszország, Ausztria, Magyarország, Litvánia és Bulgária szalézi házaiban élnek és dolgoznak, valamint néhány szalézi a befogadó országokból, akik őket kísérték (Írország, Nagy-Britannia, Belgium, Franciaország, Ausztria, Bulgária). A hazánkban szolgáló tizenegy misszionárius közül idén kilencen vettek részt a találkozón.

A misszionáriusok saját tapasztalataikra utalva kifejtették, hogy ma misszionáriusnak lenni Európában Isten ajándéka, kiváltságos felelősség, amikor az Egyház új modellje jelenik meg ezen a kontinensen. Felismerték, hogy a misszionáriusok Európában ma is pozitív változásokat tudnak elérni. A háttérük megkönnyíti számukra, hogy elfogadják az európai multikulturális valóságot és a vallások sokszínűségét. Hídként szolgálnak a migráns fiatalok és a többi rendtárs között. Mernek olyan dolgokat tenni a fiatalokért, amiket a helyi rendtársaik már nem mernek megtenni; új lendületet adnak így

a befogadó tartománynak és ösztönzik a változásokat.

Tény, hogy mivel a legtöbb európai tartományban hosszú és erős hagyománya élt a misszionáriusok küldésének Afrikába, Ázsiába és Dél-Amerikába, az volt a természetes, hogy küldjék, nem az, hogy befogadják őket. Az Európa Terv során érkezett misszionáriusokról ezért másképp vélekedtek: mint egyéneket üdvözölték őket, nem mint misszionáriusokat. Az európaiak a nem-európai országokból érkező misszionáriusokra egy bizonyos kíváncsisággal tekintettek, néha még gyanúval is: miért vannak itt? Vagy van egy olyan tendencia, hogy misszionáriusokra úgy tekintenek, mint akik csak azért vannak, hogy kitöltsék a hiányokat a közösségekben.

Ugyanakkor a résztvevők azt is elismerték, hogy a „küldetés” fogalma fokozatosan változik, lassan többé már nem kizárólag egyirányú földrajzi értelemben kezdenek tekinteni rá, hanem elsősorban mint Jézus Krisztus hirdetésére egy olyan környezetben, ahol szükség van a missio ad gentes-re, a megszokott lelkipásztori tevékenységre vagy új evangelizációra, amint azt II. János Pál a Redemptoris Missio 33-34. fejezetében kifejtette. Így az európaiak lassan kezdik elfogadni a misszionáriusokat.

ANS-Torino

Családapa és szalézi munkatárs a szentség felé vezető úton

Ferenc pápa október 9-én jóváhagyott hét dekrétumot, köztük egy csoda elismerését, valamint a többi hat esetben a keresztény erények hősies fokú gyakorlását. Az érintettek között volt Attilio Giordani családapa, szalézi munkatárs is.

Attilio Giordani Milánóban született 1913. február 3-án és már fiatalon nagy lelkesedéssel dolgozott Milánóban az oratóriumban. Kiváló animátor és hitkötő volt, megtalálta a kegyelmi élet forrásait a szentségi életben, az imádságban és a lelkivezetésben.

A több mint tíz év katonai szolgálat során, többek között a II. világháborúban, tanúságot tett hitéről bajtársai között. A háború után megalapította a „Jóság kereszteseit”, hogy újra felszítsa a reményt a fiatalok lelkében.

Feleségül vette Naomi Davanzót és három gyermekük született. Amikor a gyerekek megnöttek, önkéntesként Brazíliába mentek, Attilio és felesége pedig követte őket. Attilio folytatta oktatói és evangelizáló hivatását Brazíliában. Campo Grandéban halt meg 1972. december 18-án.

ANS-Róma

Szentek Futama hatodszor

Rómában november 1-jén hagyományosan megrendezik a Szentek futama (Corsa dei Santi) elnevezésű futóversenyt, amelynek idén magyar szalézi résztvevője is volt: Jani Aron szalézi szerzetesnövendék, aki Rómában végzi tanulmányait.

A futam Róma történelmi központjában zajlott. A futók két útvonal közül választhattak: 10,5 km és 3,5 km-es távot. Az első a hivatásos versenyzők számára van fenntartva, a második mindenki számára nyitott. A rajt és a cél a XII. Piusz téren volt, közel a Szent Péter térhez, majd Róma legszebb utcáin zajlott.

A verseny szervezője, a Don Bosco a Világban Alapítvány ebben az évben egy egészségügyi állomást támogat a Salamon-szigeteken, hogy segítse a rászorulóknak orvosi ellátását.

ANS-Róma

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

A nagy utazás 2. – A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanulói és dolgozói 2013. október 19-én ismét vonatra ültek, hogy egy újabb nagy utazáson vegyenek részt.

Az utazást gondosan előkészítettük, a nagy eseményre pedig különböző programok keretében készítettük fel a diákokat. A történelem és hittan szakos kollégák a tanórák keretén belül beszéltek arról, hogy mit jelent a boldoggá avatás, mi ennek a feltétele, jelentősége. Az utazást megelőző héten megnéztük a Sándor István életéről szóló filmet, illetve az alsóbb évfolyamos tanulók a Szent Család templomban egy rendkívüli hittanórán vettek részt, ahol Sándor István életéről hallhattak előadást. A filmvetítés mellett diákjaink egy Power Point-bemutatóval is készültek, mely szépen összefoglalta Sándor István életét, így készítve fel társaikat a filmvetítésre.

Rutinos utazóként szálltunk fel tehát a MÁV által biztosított különvonatra, és reggel 5.30-kor útnak indultunk, hogy részt vegyünk a Szent István-bazilikában az ünnepélyes nagymisén, amit Sándor István boldoggá avatásának alkalmából Erdő Péter bíboros celebrált.

A Nyugati pályaudvarról rendőri biztosítás mellett gyalogosan közelítettük meg a bazilikát, ahol a téren a külön erre az alkalomra kialakított szektorban elfoglalhattuk helyünket. A misét megelőzően Sándor István életéről hallhattunk előadást, melyet a Don Bosco Ének- és Zenekar műsora színesített. A közel két órás mise nagyon megható, látványos volt. A kissé hűvös idő ellenére a többezres tömeg viszonylag nyugodtan ült végig a szentmisét, bár a végén jólesett egy-egy forró kávé, tea, amit a közeli kávézóban fogyasztottunk el.

A programok ezzel nem értek véget, ugyanis ezután a Körcsarnokba várták fiataljainkat, ahol a Szalézi Ifjúsági Mozgalom szervezésében változatos műsorokkal szórakoztatták a tanulókat és persze a felnőtteket is. Itt könnyű kis ebédet is kaptak a fáradt utazók.

A nyitó animáció táncos koreográfiája megmozgatta a diákokat és felnőtteket egyaránt, sokan bekapcsolódtak a hangulatébresztő táncokba. Ezután a Godspell című musicalből láthattunk részleteket, amit az Albertfalvi Don Bosco Általános Iskola diákjai adtak elő, majd sor került don Pascual Chávez rendfőnök atya fogadására, szintén vidám keretek között, hiszen a tanulók sorfalat állva, egy labirintust kialakítva várták Don Bosco kilencedik utódát, aki ezen átvonulva érkezett meg a színpadra, ahol néhány ma-

Tran Si Nghi Ferenc, Ábrahám Béla és Bús Balázs polgármester

Fischer Ágoston Díj az óbudai szaléziaknak

A Szociális Munka Napján, november 12-én a szociális ágazatban dolgozók áldozatos munkáját díjazták. Az Óbudán alapított Fischer Ágoston Díjat idén az óbudai Szalézi Rendháznak ítelték oda.

Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat Képviselő-testülete 2005. szeptemberében alapította ezt a díjat, melyet azon személyek, vagy szervezetek, csoportok vehetik át minden évben a Szociális Munka Napján, amelyek kiemelkedő tevékenységükkel hozzájárultak a kerület szociális ellátásainak, szolgáltatásainak fejlődéséhez, valamint a hátrányos helyzetű lakosai életminőségének javításában játszottak meghatározó szerepet.

Az óbudai Szent Alajos Rendház tevékenységével a mai napig is segíti a kerületi hátrányos helyzetű fiatalokat. 2009 óta az önkéntesek minden reggel reggelit osztanak a rászoruló gyermekeknek. Ezen kívül számos, a szabadidejük hasznos eltöltésére vonatkozó ifjúságvédelmi programot szerveznek.

Az elismerő oklevelet és pénzjutalmat Bús Balázs polgármester kezéből Tran Si Nghi Ferenc atya, óbudai igazgató és Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök vette át.

gyar szóval is üdvözölte az egybegyűlteket. A szórakoztató programok után kicsit komolyabbra fordították a szót, és kerekasztal beszélgetés keretében találkozhattunk olyan emberekkel, akik személyesen ismerték Sándor Istvánt és felidéztek vele kapcsolatos emlékeiket.

Bár ez még mindig nem jelentette a nap végét, hiszen mindezt záró animáció követte, de mi útra keltünk, mivel vonatunk már várt ránk a Keleti pályaudvaron, hogy a tartalmas nap után fáradtan bár, de élményekkel gazdagodva mindannyian hazatérhessünk.

Balogh Edina, tanár

Családi nap és búcsú – Az Avilai Szent Teréz templom fennállásának századik évfordulója alkalmából október 12-én, szombaton családi napot szerveztünk főzőversennyel, az új lourdes-i barlang megáldásával, előadásokkal és sok színvonalas programmal.

A nap rózsafüzér imádsággal indult az új lourdes-i barlang előtt, majd tíz órakor kezdődött a szentmise a plébánia volt és jelenlegi papjaival. A kertben ezalatt zajlott a főzőverseny. Sok csoport próbált olyan finom bográcsgulyást készíteni, hogy a zsűrit levegyék a lábukról, illetve hogy mindenki jóllakjon. A főzőverseny résztvevői a plébánia különféle csoportjai

Kazincbarcikán a kollégisták kéthetente kirándulásokat tesznek a környéken

voltak: cserkészek, rózsafüzér társulat, karitás, cursillo és mindaz, aki be akart kapcsolódni. Miután mindenki megebédelt, a kisebbeknek a Dózsa iskolában bohóc műsor volt, amit nagyon élveztek. Délután hangverseny kezdődött a templomban, ahol Kerek Gábor és a Barcika Consort Régizene Együttes adott műsort, leginkább a barokk és a reneszánsz műfaj zeneműveiből válogatva. Ezzel párhuzamosan az iskolában Levente Péter tartott fergeteges előadást a felnőtteknek, majd a Páterrock, egyházmegyei papi együttes koncertje következett, melynek tagjai közül Lipcsák János atya néhány éve plébániánkon teljesített szolgálatot. Este népi tánc ház vette kezdetét, ahol a zenét egy miskolci zenekar szolgáltatta. Egy gyakorlott táncos pár tanította a különféle táncokat, az est vége felé pedig közösen énekeltünk, illetve esti mese is volt. Éjjel tizenegy tájban mindenki elpillelve, de jókedvűen tért haza.

Összességében az egésznapos családi összejövetelen mindenki nagyon jól érezte magát. Másnap a búcsú ünnepi szentmisét Ternyák Csaba érsek atya celebrálta. Reméljük hogy még sok ilyen alkalomra kerül sor egyházközösségünk életében.

Hilóczki Zsuzsi és Mészáros Bianka

Kollégiumi barangolások – Kollégiumunkban minden második héten „benmaradós” hétvégét tartunk, ami azt jelenti, hogy aki úgy gondolja – és a magatartásával sincsenek problémák –, az a megjelölt hétvégéken a kollégiumban maradhat. Erre az időszakra természetesen állandó felügyeletet és étkezést biztosítunk. Többek között azért is jó ez a kezdeményezés (bár régebben is ismert gyakorlat volt nálunk), mert a diákoknak

nem jelent anyagi megterhelést a hazautazás és a közösséget is jobban összekovácsolja.

Az első igazán nagy túránk október 23-án volt. Bánhorváti indulással a Damaszkadékot vettük célba, majd Dédestapolcsányból a víztározót is megkerülve tértünk vissza kollégiumunkba. A mintegy 20 kilométeres barangolástól kissé elpillelve, de jókedvvel fogyasztottuk el a vacsoránkat és később ringatás nélkül is édes álomba merültünk.

Október 24-én néhányan részt vettünk Szolnokon a Boldog Sándor István emléktábla felavatásán. Utána keresztelésének színhelyén imádkoztunk és egy rövid nagykorú kitérővel véget is ért a nap.

November 9-én húzós nap volt, elsősorban a közlekedés miatt. Utunk célja Boldogkőváralja volt. Itt imádkoztunk Vár-

aljai József szalézi atya sírjánál, majd megtekintettük a várat. Volt ebéd, séta, játék és egy kis ismerkedés a hucul lovakkal. Visszafelé a buszjáratok helyett a vonatot választottuk, de így is négy átszállással értünk haza. Elfáradva, de vidám lélekkel köszöntük meg ezt a napot is az Istennek. A továbbiakban bőven vannak terveink, és bízunk benne, hogy iskolánk jóvoltából azok is megvalósulnak.

Márkus Zoltán

NYERGESÚJFALU

Zarándoklat és megemlékezés – A szaléziak száz évvel ezelőtti megérkezésének emlékére a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola igazgatója, Lux Amburhus meghívására november 5-én, kedden gyalogosan zarándokolt Nyergesújfaluról Péliföldszentkeresztre négy középiskolánkban nyolc-nyolc diák.

A meghívásra a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskolából és a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból, valamint a budapesti Meta Don Bosco intézményből jöttek el Nyergesújfalura, hogy ezzel a zarándoklattal fejezzék ki tiszteletüket a száz évvel korábban érkezett szaléziak előtt. Nyergesújfalun megkoszorúzták Zafféry Károly, az első magyar szalézi sírját, majd elindultak Bajót felé. A hasonló körülményekről az időjárás is gondoskodott: zuhogó esőben tették meg a fiatalok az utat, mint száz évvel korábbi elődeik. Péliföldszentkereszten a meleg tea után szentmise, stílusosan paprikáskrumpli ebéd és egy kis vetélkedő várta a diákokat.

Sándor István üveglak – Nyergesújfalun a Szent Mihály-templom sekrestyéje fölött új üveglak pompázik: Bol-

A szalézi iskolák diákjainak képviselői gyalogosan zarándokoltak el Nyergesújfaluról Péliföldszentkeresztre a szaléziak letelepedésének tiszteletére.

dog Sándor István szalézi testvért, vértanút láthatjuk rajta. A színes üveglablak a Szalézi-Irinyi Középiskola ajándéka, iskolai szentmise keretében adták át használatra október 22-én.

Méltó, hogy a centenárium kapcsán itt, a szaléziak letelepedésének helyéhez közel, régi iskolájuk mellett legyen először az országban megjelenítve az első magyar szalézi Boldog. Lux Ambrus igazgató azt szeretne volna, hogy a diákok is részesei legyenek az ünnepségnek azzal, hogy közvetve ők is ajándékoznak valamit a Szalézi Családnak.

Az üveglablak elkészítésére Simon Kata üvegművészt kérték fel, hiszen a templom többi ablakát is ő készítette.

Óbuda – Őszi oratórium családias légkörben

A két nap során a gyermekek csoportokban, különféle versenyek, feladatok, játékok segítségével múlathatták az időt, s közben megismerhették Sándor István szalézi vértanú személyét is. Jelmondatként is egy hozzá kapcsolódó idézetet választottak: „Légy hűséges, bármilyen áldozatodba kerülne is!” A játékoknak téjük is volt: minden feladatért, továbbá extra játékokért, de még a fegyelmezett soraközökért is pontokat gyűjthettek, és a két nap végén a legtöbb pontot gyűjtött csapat megnyerhette az „ori-kupát” is! A programot tovább bővítették a kézműves- és sportfoglalkozások, az elsősegély műhely és a csoportpercek is. Mindamelllett, hogy a gyermekeknek két izgalommal és jókedvvel teli napot szerveztek, az animátorok saját tapasztalataikat és tudásukat is tovább mélyíthették. Sok „kisanimátornak” most volt az elő-

ször alkalma a gyakorlatban is kipróbálnia magát.

Gyarmati Dávid

Őszi szünet oratóriumi játéknappal – Nyergesújfalun ismét gyermekzsivajtól volt hangos a Szalézi-Irinyi Középiskola az őszi szünet első két napján: a ragyogó napsütésben, szinte nyári-as melegben összesen 137 általános iskolás korú gyermek érkezett, nem csak helyből, hanem a környékbeli településekről is az őszi oratóriumi játéknapokra.

Nyergesújfalu – Az őszi oratóriumi játéknapokon összesen 137 helyi és környékbeli kisdíák vett részt.

ÓBUDA

Őszi Oratórium Sándor Istvánról – Az évek során először tartottuk meg idén az Óbudai Szalézi Oratórium őszi táborát október 29-31. között. Bár csak negyvenen voltunk a nyaranta megszokott 200-as „tömeghez” képest, így viszont a légkör nagyon családias lett. Jöhettek kicsik és nagyok, kápolnánk hívei és anyaotthonosok egyaránt. Ezalatt a három nap alatt még azok is, akik ezelőtt nem hallottak róla, alaposabban is megismerhették Boldog Sándor István életét. Bíró Lóri atyának köszönhetően megismerkedhettünk a Clarisseummal, a templommal, ahol Sándor István fiatal szerzetesként dolgozott. Szentmisén vettünk részt itt, és megtudtuk, hogyan is nézett ki akkoriban az épület. Ezen kívül a harmadik napon ellátogattunk a Csodák Palotájába, ahol mindenki kedvére játszhatott, előadások keretében pedig érdekes fizikai kísérleteket láthatott. Még ezalatt a rövid idő alatt is nagyon jó légkör alakult ki a csoportokban. sokat Érkezéskor kakaó, játékok, később reggeli műsor várt a gyerekekre. A napot mindig imával kezdtük és fejeztük be, közben pedig sokat játszottunk. Az utolsó este közösen zártuk le a táborot, ahol mindenki megoszthatta a többiekkel tapasztalatait, köszönetet mondhatott, és bár a megszokott záróműsort most nem rendeztük meg, a tábor ennek ellenére is teljes volt, és mindenki boldogan, új élményekkel gazdagodva folytathatta az őszi szünetet. Köszönjük mindazok munkáját, odaadását és lelkesedését, akik lehetővé tették a gyerekek számára ezt a táborot.

Mázik Réka

Hálaadás Újpest-Megyeren új munkatársi ígérettételekkel

Az Újpest-Megyeri Krisztus Király templomban 2013. október 27-én, Sándor István vértanú boldoggá avatásának tiszteletére és a szalézi rend magyarországi letelepedésének századik évfordulója alkalmából hálaadó ünnepi szentmisét mutatott be P. Havasi József SDB. Ezen a szép napon került sor az új szalézi munkatársak ígérettételére, illetve a régi munkatársak ígéreteinek megújítására is. Munkatársak lettek: Angi Krisztina, Angi Tímea, Birgány Andrásné, Bognár Istvánné, Jámborné Benkő Mária, Parizán Jánosné és Türk Marianna. Bosco Szent János, Boldog Sándor István könyörögjetekek értük, hogy szalézi munkatársként mindannyian betölthessék egyéni küldetésüket!

Tóthné Hencz Györgyi

ÚJPEST

Játszóteret neveztek el Sándor Istvánról – Ábrahám Béla tartományfőnök áldotta meg október 18-án Újpesten a Szigeti József utca 17-21. közötti téren lévő játszóteret, amelyet Boldog Sándor István szalézi szerzetes testvéréről neveztek el. Sándor István életének jelentős részét töltötte az Újpest és Rákospalota határán levő Clarisseum szalézi rendházban, dolgozott a nyomdában, az oratóriumban és sekrestyés is volt.

A tartományfőnök beszédében kiemelte, hogy Sándor István boldoggá avatásával az újpestieknek saját pártfogójuk, akár „haverjuk” lesz fenn az égben, így nekik imáikban különösen is lehetőségük lesz kérni Sándor István közbenjárását.

A játszóterén emléktáblát is elhelyeztek Boldog Sándor István tiszteletére, hogy a jövőben az erre járók is tudjanak a korábban Újpesten dolgozó vértanú szalézi szerzetes testvéréről.

Emellett Hollósi Antal országgyűlési és Hladony Sándor önkormányzati képviselő javaslatára Sándor István Újpest Gyermekéiért Díj-ra nevezik át az újpesti gyermekek ellátásában, védelmében, ne-

velésében oktatásában, közösségeik segítésében, szabadidejük hasznos, értelmes eltöltésében, sportolásuk segítésében végzett munkáért adható díjat – jelentette be Wintermantel Zsolt, Újpest polgármestere.

Sándor Istvánról nevezték el Újpesten a Szigeti József utca 17-21. közötti téren lévő játszóteret.

PÉCS

A Pécsi csoportnak építkezés miatt el kellett hagynia az oratórium eddigi helyiségeit. Most átmenetileg egy alagsori volt kávéházban vannak elhelyezve, de reménykednek, hogy tavasszal megfelelőbb, végleges helyet kapnak.

Mezey Klára

MOGYORÓD

Falka József Kántor Atya Asztalitenisz Bajnokság – Immár tizennegyedik alkalommal rendezték meg Mogyoródon a helyi oratóriumban november 9-én a Falka József Kántoratyáról elnevezett asztalitenisz bajnokságot. A hagyományosnak számító eseményen a mogyoródi fiatalok mellett ezúttal is jelen voltak más oratóriumokból is. A helyi rendezvényt egy időben Nyerkesújfalun animátor találkozó volt, talán ennek tudható be, hogy a lányok közül egyedül Hegedűs Carolina nevezett, aki remekül helytállt a fiúk mezőnyében. A résztvevők ezúttal sem maradtak éltenszomjan, számos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel és a forró teával. Délután 3 óra volt, amikor a résztvevők kis serege az eredményhirdetést meghallhatta. Valamennyien egy kis ajándékkal távoztak Mogyoródról. A serlegetet és az érmekeket ezúttal is Carolina nővér és Babicz László polgármester adták át.

Köszönjük a szalézi munkatársak és animátorok segítő munkáját. Hálásak vagyunk a 29. sz Coop áruház vezetőjének, Pásztorné Marikának és Kovács Marika néniének. Mindenkit szeretettel várunk Mogyoródra a jövő áprilisra tervezett csocsó bajnokságra!

A szervezők

SZOLNOK

Emléktábla Sándor István iskolájának falán – Október 25-én délelőtt a Szolnoki Műszaki Szakközép- és Szakiskola Baross Gábor Gépipari, Közlekedési Tagintézmény bejáratánál ünnepélyes keretek között adták át a Boldog Sándor István tiszteletére készült emléktáblát. A Boldog egykori iskolájának diákjai alkalmi műsorral készültek az eseményre.

A köszöntöket és a műsort követően P. Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök megáldotta az emléktáblát. Az átadáson országgyűlési képviselők, a város vezetése, szalézi szerzetesek és az iskola diákjai is megjelentek. Az eseményen dr. Kállai Mária kormány megbízott, valamint számos szolnoki is részt vett.

RÓMA

Római utazás pápával és rendfőnökkel – A Szalézi Család tizennégy tagja – a szaléziak közeli munkatársai, fiatalok és olyan civil személyek, akik jelentős segítséget nyújtottak a centenáriumi év eseményeinek megszervezésében — a tartományfőnök meghívására Rómába utazhattunk, hogy részt vegyünk a Sándor István szalézi testvér, vértanú boldoggá avatásáért bemutatott hálaadó szentmisén, amelyre október 30-án délután került sor a római Szent Szív szalézi bazilikában.

A hosszú utazással töltött nap után a keddi napot szentmisével kezdtük a szaléziak gondozásában levő Szent Callixtus katedrálisban, majd egy intenzív római túrával tettük teljessé, végül a XI. Pius szalézi intézet közösségével vacsoráztunk, ahol Béla atya mondta a "jóéjszákátot".

A szerdai nap a találkozások napja volt: részt vettünk az általános pápai kihallgatáson ahol meghallgattuk a Szentatya tanítá-

sát, utána felkerestük a Vatikáni Rádiót, ahol Béla atya interjút adott, mialatt a többiek megtekinthették a rádió épületét. Délben a rendfőnökségre voltunk hivatalosak, bejártuk a szalézi rend központját majd Pascual Chávez rendfőnökkel ebédeltünk. Délután a Szent Szív--bazilikában részt vettünk a Sándor István boldoggá avatásáért bemutatott hálaadó szentmisén, ahol találkoztunk a Rómában tanuló magyar novíciusokkal és posztnovíciusokkal is.

Lengyel Erzsébet

Gyermeksorsok a Don Boscóból
Írja Szuromi Béláné

István

Az elmúlt év tanévnyitó ünnepélyén figyeltem fel Istvánra. Karinthy Frigyes Előszó című versét szavalta olyan átéléssel, amit tizenhat évesektől ritkán hallani. Tanárai is felfedezték a tehetséges szavalót, aki hamarosan állandó szereplője lett az iskolai rendezvényeknek. A Költészet napja alkalmából rendezett szavalóversenyen első helyezést ért el. Többször segitettem neki a felkészülésben. Öröm volt vele tanulni, mert ösztönösen ráérzett a versek hangulatára, a költő üzenetére, beleélte magát az adott helyzetbe.

A közös munka kapcsán barátok lettünk, de egy év telt el, mire megkértem arra, hogy mondja el eddigi életét. Sok mindent tudtam már róla, de a teljes valóságot tőle akartam hallani. Nem kérte magát, ömlött belőle a szó. Történetét úgy adom közre, ahogy tőle hallottam:

„1997-ben születtem Ózdon. Édesanyám intézetben nevelkedt Göncön, ahonnan megszökött, miután terhes lett. Anyám tizenhét, apám tizenhat éves volt ekkor. Ózdra szöktek, ahol nagyszüleimnél laktak. Miután én megszülettem, Miskolcra vittek kórházba, mert leállt a légzésem. Anyámat visszavitték az intézetbe. A kórházból Nagybarcára kerültem csecsemőotthonba. Kétéves voltam, amikor a nevelőszülők kivettek, így öt évig Sajóhidvégen éltem. Hét évesen Kurityánba kerültem nevelőotthonba, és azóta ott vagyok, ott jártam iskolába is. A tizedik osztályt a Don Bosco Szakiskolában kezdtem. Most kőműves tanuló vagyok. Szeretem az iskolámat. A sok sikeres szereplés boldoggá tesz, erőt ad terveim megvalósításához, ahhoz, hogy az érettségit megszerezsem. A versekkel harmadik osztályos koromban kerültem először kapcsolatba. Nevelőm biztatott, hogy ne csak írjak verseket, hanem szavaljak is. Attól fogva a versek nagyon-nagyon fontos szerepet játszottak az életemben. Jelenleg is írok verseket. Kurityáni nevelőimnek is versben köszöntem meg fáradozásukat, szeretetüket. Nagy álmom, hogy színpadon, nagy közönség előtt szerepeljek, mint színész. Sportolok, általános iskolában magasugrásban országos bajnokságra is eljutottam. Robert atyához és osztályfőnökömhöz, Tibor bácsihoz minden problémámmal fordulhatok, segítségükre mindig számíthatok. Édesapámat még soha nem láttam. Úgy tudom, hogy Göncön lakik, és három gyereke van. Édesanyámat tizenegy évesen láttam először, azóta járok hozzá. Csányban él, Hatvan mellett. Hét testvérem van. Az élettársa a nevére vett. Nagyon jó a kapcsolatom a családdal. Az őszi szünetet is velük töltöttem.”

István derűsen, bizakodóan tekint a jövő felé és sokat imádkozik. Bizom benne hogy imája, meghallgatásra talál.

Előttünk jártak
P. Havasi József SDB rovata

Ötven, száz... (1963–2013)

A 2013-as év nekünk, magyar szaléziaknak Istentől megáldott év! Szinte egymás után élhettük meg a legszebb eseményeket, ünnepeket: januárban a Szent István-bazilikában Don Bosco atyánk ünnepét, a centenáriumi év kezdetét, majd Don Bosco ereklyéjének fogadását, Sándor István rendtársunk boldoggá avatását, végül pedig a százéves letelepedésünk napját november 6-án! A kis létszámú Magyar Tartomány ezen a napon Péliföldszentkereszten gyűlt össze, hogy hálat adjon az elmúlt száz évert, az előttünk járt szalézi atyák példás életéért, a sok sikerért és szenvedésért. Ünnepe volt ez a nap számunkra. Bizony van okunk a hálaadásra!

Ez alkalomból elolvastam Edelényi István volt tartományfőnök ötven évvel ezelőtt írott beszámolóját. Az üldözött, sokat szenvedő rendtársak ötven évvel ezelőtt ünnepeltek, hálat adtak a Jóistennek. Hálat adtak akkor, amikor reménytelen volt a jövőjük és sokszor az életük is. El kell hogy gondolkoztasson minket a hitük, a hozzáállásuk. Idézem itt Edelényi atya írását, tanulságos mindenki számára:

„1963. november 6.

Ötven évvel ezelőtt érkeztek a szaléziak Magyarországra. Ha csendben is, de meg kellett emlékezni erről az évfordulóról.

A tartományi tanácsosokkal Szentkeresztre zarándokoltunk november 6-án, és ott emlékeztünk az évfordulóról szentmise keretében.

Itt a következő megemlékezést tartottam az evangélium után:

A háború megtépázta az országot, a Katolikus Egyházat és a szerzetes rendeket. A katonák azért áldozták életüket, hogy az élőknek jobb sorsa legyen. Főpapjaink egy része azért hozta meg áldozatait, hogy a Katolikus Egyház felvirágozzék. A szerzetes rendek buzgó tagjai azért eszik megadással a számkivetés kenyereit, hogy a lelkek Istenhez térjenek. Ezt a gondolatot sűrűti költői szavakba a lourdes-i barlang mellett lévő katonai sír-emlék felirata:

Harcunk véres rögein új öröm fakadjon

Boldogasszony mosolyától minden magyar arcon.

Ötven évvel ezelőtt harc kezdődött magyar földön. Nem a fegyverek harca, hanem egy eszme harca. Azért, hogy gyökeret verjen, azért, hogy maradjon. Azért, hogy kibontakozzék.

Észrevétlenül, szinte lopva kellett a kis nyájnak Budapesten átvonulnia, nehogy túlságosan fölkarvarja a kedélyeket és csírájában megfojtsák a magyar szalézi ügyet.

Az első ötven év legnagyobb sikere: gyökeret vert, megerősödött, megérett a kibontakozásra a szalézi ügy. Ma idehaza, Magyarországon 126 élő szalézi köszönheti hivatását az idetelepülő elsőeknek. Hogy mégis csak csendben, észrevétlenül ünnepelhetünk, annak az az oka, hogy az akkor megkezdett harc jelenleg úgy áll külsőleg, hogy megsemmisítették ötven év sikereit.

1. Ha csendben is, észrevétlenül is, de eljöttünk, elzarándokoltunk ide, hogy egy nagy hálaadással köszönetet mondjunk a Jóistennek a küzdelmekért. A Gondviselés útjai kifürkészhetetlenek. Ha így látta jónak ... Hála Istennek! Hála a Szűz Anyá-

nak és Don Bosco Atyánknak, hogy ránk, magyarokra is gondoltak, és úgy irányították Társaságunk előljáróit, hogy a magyar szalézi mű megvalósulhatott. Ezt a hálaadást máskor is megtettük már és holnap is megtesszük.

Ezt a kis együtttest azért hívtam egybe, hogy külön köszönetet mondjak azoknak, akik a Gondviselés eszközei voltak, akik nem hátráltak meg, hanem vállalták a kezdet nehézségeit, a megpróbáltatás küzdelmeit és átadták nekünk is Don Bosco szellemét. Az égiek után nekik köszönhetjük szalézi mivoltunkat. Fogadják a hála és köszönet egyszerű kifejezését mindnyájunk nevében.

2. Bocsánatot kérek a Jóistentől minden hűtlenségért, botlásért, mulasztásért, amit ebben az ötven évben elkövettünk. Egyéni és közös hibákért. Fogadja a Jóisten engesztelésül a buzgó lelkek vezeklését. Irgalmának napja süssön ránk minél előbb újra és teljes fényével.

3. A szalézi zászlót addig is hűségesen vigyázzuk, ki-ki a maga helyén. Nem az a fontos, hogy mit dolgozunk, hanem az, hogy milyen lelkülettel végezzük. Jóakaratusokat elődeink is fogadalmakkal fejezték ki. Legyen szabad ezeket megismételni.

a/ Jézus Szentséges Szívének különleges tisztelete, ünnepének megtartása lehetőleg vigíliával és imadási órával.

b/ A Keresztények Segítsége kultuszának ápolása. Ha mód lesz rá, ne csak kápolnája, hanem temploma is legyen. Don Bosco Madonnája tiszteletének ápolása és ünnepének megtartása.

Hálaadásunk, zarándoklatunk akkor lesz igazi és maradandó, ha mi is tudunk áldozatot vállalni a szalézi élet kibontakozásáért. Tanuljunk hős áldozatot katonáinktól, hűséges főpapjainktól, engesztelő szerzeteseinktől.

Így lesz zarándoklatunk, hálaadásunk igazi és gyümölcsöző. A legcsekélyebb áldozat semvész el, alkalmas időben gyümölcsöse érik.

Budapesten Máriaremetén helyeztünk el egy kis márványtáblát az adakozók között ezzel a felírással:

Hálából 1913-1963 S. D. B.

1963. november 7-én délután hálaadó szentmisét mutattam be a kegyoltárnál számos szalézi és munkatárs jelenlétében.”

Segíts dolgozni, bízni...

Roboz Etelka nővér elbeszéléséből tudjuk, hogy Edelényi Pista bácsi 1963-ban ünnepelte az ötvenedik születésnapját, ez adta az ötletet, hogy ennek ürügyén meghívja a barátait egy hálaadó szentmisére. A máriaremetei templomot akkor restaurálták és aki nagyobb összeggel hozzájárult a munkálatok elvégzéséhez, márványtáblát helyezhetett el a templom falán. Mivel a táblán szereplő három betű nem a nevének kezdőbetűje volt, megkérdezték Edelényi atyát, mit jelent. Ezt válaszolta: „A Szűzanyához akarok fohászolni így: Segíts Dolgozni Bízni.”

Karácsonyra a Don Bosco Kiadótól

A könyvek megvásárolhatóak a Don Bosco Kiadóban (1032 Budapest, Kiscelli u. 79. H-P 9-17 óráig), megrendelhetőek a +36-20-320-7373 telefonszámon vagy a donboscockiado@gmail.com e-mail címen.

Egyre jobban közeledik a karácsony, és aki szívesen ajándékoz könyvet, bizonyára örömmel válogat a Don Bosco Kiadó kínálatából.

Bruno Ferrero olasz szalézi atya szinte kiapadhatatlan forrása a meséknek, történeteknek. A Kiadó tavaly karácsonyra jelentette meg a 25+1 karácsonyi történet című keménytáblás, nagyalakú könyvet, melyhez Tremmelné Hudik Katalin készített színes illusztrációkat. Szép, értékes ajándék gyermekeknek.

Aki szereti az elgondolkodtató történeteket, bizonyára szívesen lapozgatja Bruno Ferrero Apró történetek a lélek számára című sorozatának legújabb darabjait, A csillagokat éjjel látod, Az aranyhalak titka, Olykor elég egy napsugár és másokat; puhafedeles, színes fotókkal illusztrált, igényes kötetek.

Sokan vannak, akik szeretnék behatóbban megismerni az októberben boldoggá avatott Sándor István szalézi testvért. Segíthet ebben Szőke János Sándor István SDB vértanú című rövid életrajza, Dér András Isten szolgálja című filmjének DVD változata, valamint a boldoggá avatásra megjelent Don Bosco lelkét kaptad... címet viselő könyv, amelyben az életrajza mellett több értékes, az új Boldoggal kapcsolatos anyagot találunk.

Aki a szaléziakat szeretné jobban megismerni, annak kiváló ajándék lehet a Szaléziak Magyarországon nevet viselő centenárium díszalbum, de Bosco János Oratóriumi emlékiratok, Teresio Bosco-Don Bosco új életrajza vagy a Don

Bosco Kalendárium 2014 is szép ajándék lehet a karácsonyfa alatt.

Ez csak szerény ízelítő a Don Bosco Kiadó gazdag kínálatából, ezek mellett még számos érdekes, értékes kiadvány várja a vásárlókat, olvasókat.

Szalézi Értesítő

Bosco Szent János a Szalézi Értesítőt a „cselekvés újságjának” nevezte és egyrészt azért alapította, hogy minél jobban megismertesse fejlődő intézményeit, másrészt, hogy erkölcsi és anyagi támogatást szerezzen a szaléziak számára, követőket találjon, s megszervezze a jó erőket egy igazi, nemes cél, az elhagyott, szegény ifjúság megmentésére.

1875-ben Don Bosco így fogalmazta meg a lap feladatát: „A Bollettino lényege, hogy ismertté tegye a szaléziak munkáját amennyire csak lehetséges, és kifejtsé annak valódi jelentőségét és lényegét. Mindig segítségünkre lesz abban, hogy adományokat szerezzünk a munkánkhoz és megnyerjük az emberek jóindulatát intézeteink számára.” Az első magyar szalézi lap 1902-ben jelent meg: négy tájékoztató füzet „Don Bosco és műveinek ismertetése” címmel a Szalézi Társaság kiadásában. Ezek a közkedvelt „lila füzetek” Torinóban készültek. 1903-tól már rendszeresen jelent meg a magyar nyelvű Szalézi Értesítő.

Napjainkban is arra törekszünk, hogy egy valóban színvonalas lapot adjunk hűséges olvasóink kezébe, tartalmas, érdekes, időszerű cikkekkkel és gazdag képanyaggal.

Kedves olvasóinkat arra kérjük, terjesszék jó hírünket, ajánlják ismerőseiknek a szaléziak lapját, nem csak mint tartalmas olvasmányt, de mint kiváló jótékonykodási lehetőséget is.

A Szalézi Értesítő ingyenes magazin, értéke van, de ára nincs. Mivel viszont értéke van, ezért örömmel fogadjuk a benne lévő csekken befizetett adományokat!

Köszönjük nagylelkűségüket, hiszen, ahogy Don Bosco mondta:

Önök nélkül semmire sem mennénk!

„Az önök nagylelkűsége nélkül semmire sem mennék; az önök nagylelkűsége és Isten kegyelme segítségével sok könnyet letörölhetnek és sok lelket megmenthetek.”

(Don Bosco)

Áldott karácsonyt!

 **Fiatalok ünnepe
a Körcsarnokban**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4700 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB;

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Don Pascual Chávez Villanueva SDB szalézi rendfőnök, Don Bosco kilencedik utóda

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.